

[Bàng Sách] Phượng Thê Ngô

Contents

[Bàng Sách] Phượng Thê Ngô	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15-1	43
16. Chương 15-2	46

[Bàng Sách] Phượng Thê Ngô

Giới thiệu

Edit: ChiorYThể loại: Thiếu Bao 3 đồng nghiệp văn, triều đình, 1×1, ngược (một chút), HE. CP: Bàng Sách, Thử MiêuL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-sach-phuong-the-ngo>

1. Chương 1

Bạch Ngọc Đường còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Bao Chứng, hấn mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, trên búi tóc cài một cây trâm gỗ mun, đang cúi đầu nhìn một lều cúc trắng lớn ở trong vườn hoa.

Triển Chiêu bên cạnh gần như là dùng thanh âm sợ hãi mà khẽ gọi: Bao đại nhân.

Lúc này Bao Chứng mới quay qua, phản ứng đầu tiên theo bản năng của Bạch Ngọc Đường là: Người thông minh nhất Đại Tống quả nhiên không biết võ công; phản ứng thứ hai chính là: Sao tên này lại đen như vậy!

Ai ngờ Bao Chứng vừa nhìn thấy Triển Chiêu, không có nguyên do gì, rơi nước mắt.

Dạ dày của Bạch Ngọc Đường không khỏi đau lên, Thanh thiên a Thanh thiên.

Triển Chiêu bước một bước xa tiến đến, nắm chính xác cổ áo của Bao Chứng, đúng vậy, Bạch Ngọc Đường dám khẳng định, lúc ấy Triển Chiêu thật sự nắm lấy cổ áo của Khai Phong phủ doãn, hét lớn một tiếng: Rốt cuộc hần làm sao vậy?!

Bao Chứng nói: Biên cảnh Tổng Liêu truyền tới...

Bạch Ngọc Đường không màng đến lễ tiết, thốt lên hỏi: Chẳng lẽ thua rồi?

Lúc này Bao Chứng mới phát hiện còn có một người ở bên cạnh, hần thu lại thần sắc, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu lập tức hiểu rõ, hần buông tay ra, thản nhiên nói: Đây là Bạch Ngọc Đường danh hiệu trên giang hồ là Cẩm Mao Thử, đây là Bao đại nhân.

Hai người khách sáo nói chuyện một hồi, Bạch Ngọc Đường nhân cơ hội lén nhìn Triển Chiêu, gương mặt tuấn tú của người nọ trắng đến dọa người, môi cũng không có huyết sắc, nhưng mà hai mắt cực kỳ đen bóng, giống như hai hàn tinh, lấp lánh đâm vào mắt người khác, hần, đây là làm sao vậy?

Bao Chứng chậm rãi nói: Quân ta, không có thua, nhưng mà một cố nhân... Hần liếc mắt nhìn Triển Chiêu, nói tiếp, có thể không bao giờ trở lại nữa.

Triển Chiêu hung hăng nắm chặt Cự Khuyết trong tay, xoay người chạy vào một cái sân bên cạnh, Bạch Ngọc Đường vốn định đuổi theo, không ngờ thấy được vẻ ngăn cản trong mắt của Bao Chứng, không biết tại sao, không dám bước thêm bước nữa, đành phải ở lại, cùng Bao Chứng nói mấy lời nhàn thoai câu được câu mất.

Rốt cuộc Bạch Ngọc Đường hiểu được tại sao lúc Bao Chứng bằng cái tuổi hiện tại của hần đã danh dương thiên hạ, luôn phá được kỳ án, sau đó Bạch Ngọc Đường phát hiện, trong khoảng thời gian ngắn ngủi bọn họ nói chuyện, Bao Chứng đã giật tung tất cả tuổi tác, giới tính, dân tộc, chủng tộc, trình độ giáo dục, tôn giáo tín ngưỡng, tình hình tài chính, người yêu thích... của hần ra hết. Đang lúc hần nói đến chuyện mình và Triển Chiêu không đánh không thành bạn, đang ở bên bờ Tây Hồ uống trà ăn chút điểm tâm bỗng nhiên thấy một con bồ câu đưa thư bay đến, Triển Chiêu xem xong thư sắc mặt liền u ám chẳng nói lời nào đã liều mạng trở về, mình cũng không nhận được liều mạng đi cùng hần xem có giúp được gì không, sau đó thì gặp được Bao đại nhân phong độ, ách, thanh lịch; thì Triển Chiêu mang sắc mặt âm trầm không nói một lời từ trong tiểu viện đi ra, Bao Chứng khẽ nhú mày, hỏi: Thế nào?

Triển Chiêu lắc đầu: Hần đang ngủ.

Bạch Ngọc Đường thật sự rất ngạc nhiên, rốt cuộc là ai đang ngủ? Lão Bao tại sao lại khóc? Thắng bại giữa Tổng Liêu như thế nào? Người có lẽ sẽ không về đến tốt cùng là ai?

Trời đất chứng giám, cho tới bây giờ Bạch Ngưu gia cũng không phải là người nhiều chuyện.

Bạch Ngọc Đường ở lại Khai Phong phủ, hần cảm thấy nơi này rất tốt, thật sự rất tốt, dưới chân Thiên tử, vật hoa thiên bảo, địa linh nhân kiệt. Điều quan trọng là người ở đây đều rất thú vị, mỗi ngày Triển Chiêu mang về mặt khổ đại cừu thâm, Bao đại nhân đen đến nỗi không thấy ánh sáng mặt trời. Có lẽ như vậy, Khai Phong phủ to như thế đành phải để cho Bạch Ngưu hiệp chút thể diện.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường quả thật rất vui vẻ, mỗi ngày đi đi dạo dạo, ăn ăn uống uống, đánh đánh cãi cãi, chơi chơi cười cười, chưa tới nửa tháng, đã chơi hết sạch mọi thứ ở Biện Lương rồi.

Nhưng mà cái tiểu viện kia, là vùng cấm không thể đụng chạm. Không phải hần muốn đi vào, nhưng mà, nhớ đến vẻ mặt của Bao Chứng ngày hôm đó, trong lòng không khỏi căng thẳng, đúng vậy, trong mắt Bao Chứng, rõ ràng chính là, đau thương.

Cái loại đau thương này, chỉ có người tuyệt vọng nội tâm tan vỡ mới có thể có. Bạch Ngọc Đường không khỏi đồng tình với lão Bao.

Mọi người đều biết, yêu thích lớn nhất của Cẩm Mao Thử chính là uống rượu trên nóc nhà vào buổi tối. Nóc nhà, nhất định phải là nóc Khai Phong phủ, rượu, nhất định phải là Nữ Nhi Hồng, tư thế không hạn chế, có thể nằm ngòai nằm sấp đứng, nhưng mà hiện tại, Triển Chiêu vẫn không chịu nghỉ chân bên cạnh hần.

Lúc uống rượu trên nóc nhà vào buổi tối, Bạch Ngũ gia nhìn chăm chăm cái tiểu viện vẫn còn đang sáng đèn. Đèn, mỗi đêm đều sáng, thâu đêm không tắt. Triển Chiêu ngồi xồm dưới mái hiên sắc thuốc, mùi thuốc thoang thoang truyền đến, Ngũ gia uống vào cùng với rượu ngon. Sắc thuốc xong, nam nhân áo xanh kia sẽ đổ đầy vào chén sứ bưng vào trong phòng, có khi sẽ trông giữ đến hừng đông mới đi ra, ngọn đèn hắt bóng dáng gầy của hắn lên trên cửa sổ, run run, tâm của Ngũ gia cũng theo đó mà lay động. Có đôi khi thuốc được bưng vào, không lâu sau sẽ nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ, hắn biết, người nọ, lại không chịu uống, lúc này, Triển hộ vệ sẽ lại ra dưới mái hiên sắc thuốc một lần nữa, lại bưng đi vào.

Trăng lạnh như nước, đèn đuốc sáng trưng, đêm dài chưa hết. Thắp một ngọn đèn dầu, để kẻ xa quê có thể thấy rõ đường về nhà. Bạch Ngọc Đường biết, có một người đang chờ một người trở về. Nhưng mà mờ mịt vô hạn, sống chết bất định, còn sống, cũng dần dần không còn dũng khí để kiên trì đi tiếp. Có đôi khi sống còn đau khổ hơn chết—bởi vì người chết, không có đau khổ. Bạch Ngũ gia lúc này, còn trẻ, lúc trẻ vẫn một mực tin tưởng nào là nhất kiến chung tình, nào là bạch đầu giai lão linh tinh gì đó, cho nên, khi hắn phát hiện mình có thể nhận thức thấu đáo việc sống chết, không nhận được mà nở nụ cười.

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, tướng sĩ chinh chiến bảo vệ biên cương quay về kinh, dân chúng Biện Lương đứng ở hai bên đường hoan nghênh, Bạch Ngọc Đường đứng trong đám người, cũng không khỏi cảm thấy kính nể. Lại nhìn Triển Chiêu bên cạnh, hắn hung hăng cau mày, lúc dòng người tan đi, vẫn không nhúc nhích như cũ, Bạch Ngọc Đường chạm vào vai hắn: Uy, đã đi rồi. Người làm sao vậy?

Triển Chiêu, nhẹ nhàng thở ra một hơi, thật sự rất nhẹ rất nhẹ, nhẹ đến mức thoắt không bay tuyết rơi trước mặt, nhẹ đến mức không giấu được đau thương trong thanh âm, nhìn cũng không nhìn Bạch Ngọc Đường một lần, chỉ nói: Chúng ta, quay về đi.

Ngày ấy, đứng ở cửa tiểu viện, Bạch Ngọc Đường thấy cửa sổ căn phòng kia được mở ra, Bao Chứng đứng ở hành lang bên ngoài cửa sổ, giống như nói chuyện một mình: Người xem, mai trắng này lại nở, năm đó ta nói, đem mai này vào trong phủ của người đi, người không làm, còn nói chỗ của ta có lực rung động thị giác, a, khi đó, thật tốt a, trong lòng người cái gì cũng không có, đọc sách của người, vẽ tranh của người, khoe khoang học vấn của người. Ba người chúng ta, làm, đều là chuyện muốn làm, vì dân chúng, vì chân lý, bây giờ nói này nọ, chắc người cảm thấy phiền, khi đó, hắc hắc, quả thật là chúng ta đã nghĩ như vậy. Nếu cứ như vậy mà sống hết một đời...

Người trong phòng kia, cuối cùng cũng mở miệng, tuy nói cách khá xa, qua một lớp cửa sổ, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn nghe rất rõ ràng: Đây là số mệnh, gặp được một vài người, mất đi một vài người, muốn chạy trốn cũng không trốn được... Người đứng qua bên kia chút đi, ta không nhìn thấy cây mai kia nữa!

Giọng nói trong trẻo tinh tế, nói vậy, chắc là một văn nhân thanh tú. Bạch Ngọc Đường đoán rằng, người nọ, chắc chắn bây giờ đang khoác một chiếc cẩm y lông cáo màu trắng, ngồi bên cửa sổ, trong tay là một ly trà ấm.

Cửa sổ xanh lá. Người tựa như hoa.

Nhưng mà, giọng nói kia, lạnh đến mức không có độ ấm.

Một chân của Triển Chiêu đã bước qua cánh cửa vòm (1) của tiểu viện, thấy hai người kia nói chuyện, hắn liền đứng yên ở một nơi, Bạch Ngọc Đường tựa lưng vào tường, nhẹ nhàng vuốt ve lưu tô* trên Họa Ảnh, thoáng nhìn nét ngạc nhiên pha lẫn vui mừng trên gương mặt của Triển Chiêu, thì ra, hắn là người dễ dàng thỏa mãn như vậy sao? Chỉ cần nghe người nọ nói chuyện cũng thấy đủ rồi, mà những câu kia, cũng không phải nói cho hắn nghe.

(*Lưu tô: dải dây tua buộc trên chuôi kiếm. Họa Ảnh là cây kiếm của BNĐ)

Bao Chứng thấy Triển Chiêu đứng ở cửa, gọi hắn đi vào, bản thân mình thì lại chậm bước thong thả đi ra, quay người lại, thấy Bạch Ngọc Đường đang dựa vào tường vẽ mặt tựa tiểu phi tiểu: Bạch Ngũ hiệp, có cái gì buồn cười sao?

Bạch Ngọc Đường bĩu môi hướng vào trong viện: Người nọ chẳng phải đã tốt hơn sao? Các người đều vui vẻ, ta tất nhiên cũng vui vẻ...

Bao Chứng chậm rãi hỏi: Vừa rồi Bạch Ngũ hiệp cùng Triển hộ vệ thấy chuyện gì ở trên đường?

Bạch Ngọc Đường nói: Quân đoàn quay về kinh.

Bao Chứng hỏi: Bạch Ngũ hiệp có phát hiện điều gì hay không?

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Bao Chứng một cái, không hiểu sao lại căng thẳng: Cái gì?

Bao Chứng nói: Quân đoàn, không có chủ soái.

Bạch Ngọc Đường nhin không được hô lên: Cái gì!

Bao Chứng thương hại liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, tránh ra.

Trong ánh mắt của Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường thương tâm nghĩ, về sau, Bạch Ngũ gia không thể chỉ quan tâm đến xu hướng thịnh hành, còn phải quan tâm một chút đến chính trị thời sự nữa.

Tác giả có đôi lời: Ta thừa nhận, chương này viết Tiểu Bạch đồng học thành đa sầu đa cảm rồi... Ta chỉ có thể nói, không phải truyện buồn đâu, thật sự không phải truyện buồn, các tình yêu không cần phải bị vấn đề này làm cho bối rối.

2. Chương 2

Ngày hôm sau, Bạch Ngọc Đường uống rượu ở tửu lâu, tuyết ngoài cửa sổ dường như không có ý muốn ngừng, từng mảng từng mảng, rơi vào trong lòng Ngũ gia, tan ra, lại không chảy thành xuân thủy.

Khách khu bên cạnh đang lớn tiếng bàn tán về đại sự của thiên hạ hiện thời. Ngũ gia nghĩ, có cái gì có thể nói chứ, biên cương Đại Tống không yên ổn đã không phải là chuyện một sớm một chiều, chiến, hòa, chết, hay sống, có lẽ chỉ là một số kẻ tráo trở lật lọng.

Lại nghe một người chậm rãi nói: Hôm qua quân đoàn quay về kinh, Bàng Tướng quân...

Nói còn chưa nói xong, đã bị người còn lại cắt ngang: Phi Tinh Tướng quân anh minh thần võ, bách chiến bách thắng, đáng tiếc a đáng tiếc.

Người còn lại nói: Tuy nói là thanh sơn xứ xứ mai trung cốt*, nhưng mà, Bàng Tướng quân dù sao cũng là vương khác họ, là Vương gia của Đại Tống ta, Liều nhân kia cũng thật đáng hận, ngay cả thi cốt cũng không trả lại!

(*Thanh sơn xứ xứ mai trung cốt, hà tu mã cách khảo thi hoàn: Xuất phát từ “Át Hợi tập thi chi nhất” của Cung Tự Trân thời Thanh; ý là: Thế giới rất lớn, nơi chốn đều chôn di thể của người trung nghĩa, không cần phải dùng da ngựa bọc thây đưa về nước)

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy trong đầu “ầm” một tiếng, khắp Đại Tống có lẽ không ai không biết danh tiếng Phi Tinh Tướng quân, Bạch Ngũ gia tất nhiên cũng biết. Bàng, Bàng Tướng quân vậy mà đã hy sinh vì nước! Lúc nôn nóng Ngũ gia không nhin được nhảy dựng lên.

Cú nhảy này— Ông chủ tửu lâu đau lòng, Bạch Ngũ gia đau đầu.

Đau đầu?! Đó là đương nhiên, đầu của người đụng vào xà nhà sẽ không đau sao? Khinh công của Ngũ gia không thể đánh giá thấp đâu.

Lúc Triển Chiêu đi tuần phố đến dưới tửu lâu, đúng lúc thấy trên lầu một đám người chỉ trỏ, nói nói cười cười.

Dựa vào sự miễn cảm của nghề nghiệp, Triệu hộ vệ nhắc chân đi lên lầu.

Nhìn thấy Bạch Ngọc Đường dùng một tay ôm đầu một tay cầm Họa Ảnh ngồi ở trước bàn, ông chủ tửu lâu ở bên cạnh cần nhắc chuyện gì đó không ngừng.

Mọi người thấy Triệu hộ vệ của Khai Phong phủ đi lên lầu, đều lui ra nhường đường, ông chủ cũng đứng chấp tay cung kính, không nói thêm nữa.

Lúc mọi người đang im lặng Bạch Ngọc Đường một nhiên ngẩng đầu lên, thấy được Triển Chiêu, trong mắt, hai giọt lệ nóng lăn xuống.

Cảnh kế tiếp, tuyệt đối làm mọi người bất ngờ, lúc Triển hộ vệ còn đang kinh ngạc chuyện Cẩm Mao Thử rơi lệ, Bạch Ngũ hiệp bước xa một bước bỏ nhào vào lòng Triển Chiêu, ôm cổ hắn khóc lên, sau đó là gào khóc.

Triển hộ vệ nhẹ tay khẽ vuốt mái tóc dài trên lưng Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, lạnh lùng hỏi: Làm sao vậy?

Không ai có gan đón tiếp ánh mắt lạnh như băng của Nam hiệp, không khí, trầm lặng đến mức làm người ta hít thở không thông.

Chỉ nghe thấy tiếng nén khóc của Bạch Ngọc Đường. Ông chủ tử lâu cảm thấy, mình sắp điên rồi.

Hắn chọc ai ghẹo ai a?

Bạch Ngọc Đường càng khóc càng khó chịu, giống như muốn phát tiết tất cả ảm ức phải chịu trong khoảng thời gian này. Hắn chán ghét Khai Phong phủ, chán ghét gương mặt đen từ sáng đến tối của Bao Chứng, chán ghét vẻ suốt ngày không cười của Triển Chiêu, chán ghét thành Biện Lương, mùa đông lạnh muốn chết, còn có tuyết, chán ghét tử lâu này, không biết ai xây, chất lượng kiến trúc tốt như vậy! Tóm lại, cái gì hắn cũng chán ghét!

Đương nhiên, chuyện này không bị vô lâm sử ký lưu truyền đi. Nguyên nhân? Trên giang hồ ai chẳng biết, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường nổi danh mặt như đào hoa, tâm ngoan thủ lạt a.

Đêm đó, Bạch Ngọc Đường nằm trên nóc Khai Phong phủ uống rượu, tuyết đọng thấm vào áo bông vải lĩnh màu trắng, lạnh thẳng sống lưng. Nhưng mà chỗ lưng được Triển Chiêu xoa nhẹ, vẫn nóng hôi hổi. Triển Chiêu, có lẽ cũng không để ý. Lúc này hắn đang treo một ngọn đèn lồng dưới mái hiên, nghĩ rằng, chắc là ý của người nọ. Người nọ, cuối cùng vẫn còn dính dáng đến nụ cười cái nhản của hắn, nhưng mà, thế giới của người nọ quanh năm tuyết đọng, ánh mắt, chỉ chịu lưu lại ở cuối phố dài, bên cuối, nội tâm hoang vu vẫn không có một ngọn cỏ. Cái gì cũng không có.

Mắt thấy sắp tới lễ mừng năm mới, vốn dĩ Ngũ gia muốn ở Khai Phong phủ tiếp tục ăn tiệc, tiếc rằng thư của các vị ca ca tẩu tẩu đến như tuyết rơi thúc giục trở về, Ngũ gia nghĩ, ở đâu đều chẳng phải đoàn viên a, về nhà để làm chi? Nhưng mà nhìn thấy thái độ sắc mặt của mọi người ở Khai Phong phủ, ví dụ như, người nào đó, bốn người nào đó, mọi người nào đó, dường như chẳng hề... ách... nhiệt tình như vậy.

Ngũ gia cắn răng một cái dậm chân một cái, hành lý cũng gói ghém xong, chỉ để lại cho Bao Chứng một tờ giấy, rồi đi thẳng về Hãm Không Đảo.

Ngày đó, Bao Chứng vào triều trở về, thấy trên bàn có một tờ giấy trắng, trên chỉ có bốn chữ to rồng bay phượng múa: Đi rồi. Lạc khoản: Ngũ gia. Bao Chứng nhin không được hết lớn lên không trung: Người là gia nhà ai a!!

Giao thừa, Hãm Không Đảo đèn đuốc huy hoàng. Dưới ánh mắt thân thiết của các ca ca tẩu tẩu Ngũ gia uống không ít rượu, ăn không ít đồ ăn, trả lời không ít vấn đề. Cuối cùng, Lô phu nhân tổng kết câu chuyện: Ngũ đệ, người nói nửa ngày, Bao Chứng kia đến tột cùng là người như thế nào a? Ngoại trừ đen ra thì không có đặc điểm gì khác sao? [=)))]

Ngũ gia đảo mắt đảo mắt: Thật ra, Bao Chứng kia mặc dù đen, nhìn lâu cũng sẽ phát hiện, thật đúng là mỹ nam tử, hì hì, biết cái gì gọi là mắt sáng như sao không? Hắn chính là như vậy.

Lô phu nhân tiếp tục hỏi: Vậy Ngự Miêu kia? Ngoại trừ suất ra thì không có đặc điểm gì khác sao?

Ngũ gia lau lau miệng: Mèo kia, ách, Triển hộ vệ, công phu ở hạng tốt nhất, ngày đó ta thấy hắn đang đuổi theo một nữ tử, tưởng là kẻ ác hái hoa, ta liền đi bên vực kẻ yếu, ai ngờ hắn vừa đấu với ta vừa bắt lấy nàng kia, thật sự là không đơn giản a! (Ngũ gia tiếp tục lau lau miệng)

Lô phu nhân cười cười, tiếp tục hỏi: Vậy Công Tôn Sách đâu? Tại sao không nghe người nhắc tới.

Tay của Ngũ gia run lên, cái chén suýt chút nữa rơi xuống đất: Ai?

Lô phu nhân nói: Công Tôn Sách a, ai cũng biết, bên cạnh Bao Chứng vẫn không thể thiếu Công Tôn, võ không thể thiếu Nam hiệp, sao vậy, non nửa năm mà người chưa từng gặp qua hần sao?

Ngũ gia đột nhiên cảm thấy trong đầu có một sợi dây bị kéo ra, run run đau lên, không khỏi lại uống thêm một ly.

Đường như Lô phu nhân nhận thấy được, nhẹ giọng nói: Tuy nói Công Tôn Sách trước kia là bạn thân bên cạnh Bao Chứng nhiều năm, cùng hần phá án, nhưng mà bây giờ cũng không được xem là người của Khai Phong phủ, người ta chính là Lễ bộ Thị lang nhị phẩm, gần đây biên quan căng thẳng, nói vậy cũng là rất bận rộn, không gặp được, cũng là chuyện bình thường.

Bạch Ngọc Đường mơ mơ màng màng không biết là uống bao nhiêu rượu, thế nhưng say, các ca ca tẩu tẩu nói gì đó hần cũng không biết. Nhưng mà theo trí nhớ của Lô phu nhân, ngày đó hần say bất tỉnh nhân sự, Lô phu nhân sờ đầu của hần, hần đột nhiên nắm lấy tay của đại tẩu, đặt ở trên ngực mình, nói: Nương, nơi này của ta đau quá. Sau đó gục đầu lên trên bàn.

Lúc Bạch Ngọc Đường tỉnh lại đã là buổi chiều của ngày thứ hai, ánh mặt trời chói lọi. Đầu giường là bộ đồ mới đại tẩu chuẩn bị cho lễ mừng năm mới, trên bàn có một chén canh giải rượu, Ngũ gia vô lực nghĩ, xong rồi, bỏ lỡ thời gian chúc tết cho ca ca tẩu tẩu, hàng đồng hàng đồng tiền mừng tuổi a! Áo ào...

Đêm thứ nhất của năm mới, mọi người ở trên Hâm Không Đảo đều nghe thấy từ Tuyết Ảnh Trai truyền ra tiếng tiêu thảm thiết, Giang Nam đầu xuân, bóng mây nhô lên cao, gió thổi trắng canh ba.

Chính mình, tại sao đã quên mất? Hoặc là, căn bản đã cự tuyệt nghĩ đến điểm này, người nọ, Công Tôn Sách.

Đệ nhất tài tử Đại Tổng trong truyền thuyết, tuyệt thế độc lập, khuynh quốc khuynh thành, tài văn phong lưu, người tao nhã trí óc tinh thâm.

Mà quan trọng nhất là, mình và hần đã thoáng gặp qua, bỏ lỡ tất cả cái loại qua lại với hần.

Bọn họ, giang hồ song song, một đường đi tới. Mưa bụi Giang Nam, hoa quế mùa thu, hoa sen mười dặm. Bão cát cửa bắc, khói đơn đại mạc, hoang lộ hiu quạnh.

Bạch Ngọc Đường biết, những thứ này, là năm tháng của y hần không thể nào dánh dánh, hần, tự thủy niên hoa, là dòng chảy chậm rãi trong đôi mắt trong trẻo của người nọ.

(* Tự thủy niên hoa: Thời giờ như nước chảy, ào ào chảy đi, không bao giờ quay lại.)

Mà người nọ, Công Tôn Sách, a, đến tốt cùng là người như thế nào đã xuất hiện kinh diễm trong cuộc đời vốn đã sáng lạn của y? Cũng làm ám đạm ánh mắt sáng rực của Triển Chiêu?

Cỏ xuân xa xa, hoa hạ xanh tốt, mưa canh ba rơi xuống lá ngô đồng. Ai cũng chưa từng dự đoán được biệt ly.

Tiếng tiêu đột nhiên khê run lên, tắt cả lại quay về yên tĩnh.

3. Chương 3

Ngũ gia ở Hâm Không Đảo thổi tiêu liên tục mấy ngày, lại cùng mấy lão nhân ở phòng thường trực đánh cờ mấy ngày, lại viết tám biển mới và câu đối cho nhà của bốn vị ca ca, lại vẽ cho Hâm Không Ngũ Thử một bức tranh gia đình. Tóm lại, thời gian dường như thật sự quá chậm, cuộc sống dường như trở nên thật nhàm chán.

Ngũ gia quyết định, lên đường hồi phủ, Khai Phong phủ.

Ngày ấy Triển Chiêu đang đi tuần, vừa mới qua một năm, ồn ào náo động qua đi lại đến yên tĩnh trường kỳ, hần cảm thấy bên tai, trái tim trống rỗng, tựa như có gió thổi qua, bay phất phới. Đây đến tốt cùng là tại sao? Vốn dĩ ở bên cạnh người kia, chỉ là nghĩ, có thể bên cạnh hần cả đời, đúng vậy, không dám xằng bậy nói đến kiếp sau, chỉ cần cả đời này, cả đời này là tốt rồi, nhưng mà, ngón tay mát lạnh kia cuối cùng

không chịu lưu lại ở trong lòng bàn tay của mình. Thôi được, nếu cuộc đời sau này của hắn có thể được ủ ấm ở trong tay của người kia, cũng vậy thôi, nhưng cuối cùng, vẫn là một mảng lạnh lẽo.

Bạch Ngọc Đường lại trở về, trên đường dài thành Biện Lương nhìn thấy chính là tình cảnh như vậy, Triển Chiêu áo đỏ mũ đen, một tay nắm trường kiếm, một tay vươn ra, bắt lấy hư không, ngực của Bạch Ngọc Đường căng thẳng, tiến đến, nắm lấy cánh tay vươn ra của hắn, cảm thấy tất cả nước mắt đều tụ lại trong cổ họng, khóc không ra, kêu cũng không được.

Tay của hai người cứ nắm như vậy, trên đường có người tình cờ đi qua, kinh ngạc thoáng nhìn, hai đại cao thủ đang so đấu nội công.

Thật lâu sau, Triển Chiêu thở dài một hơi, phát hiện tay của mình đang ở trong tay của Bạch Ngọc Đường, liền trở tay nắm lấy hắn, nhẹ nhàng cười nói: Ngọc Đường! Người đã trở lại!

Tất cả những cảm giác không tốt của Bạch Ngọc Đường trong khoảng thời gian này đều tan thành mây khói trong câu “Ngọc Đường” của Triển Chiêu.

Đúng vậy, hắn, đã trở lại, rốt cuộc, không muốn rời đi.

(Hắn là Triển tiểu miêu đang so đo là ai nắm tay ai =)))

Hậu viện của phủ Khai Phong vẫn thanh tĩnh trước sau như một, cửa vòm của tiểu viện cũng treo câu đối, chữ viết thanh tú tuần lãng, Bạch Ngọc Đường không khỏi âm thầm khen ngợi. Không có gì phải tiếp tục lừa gạt chính mình, y ở chỗ này, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng mà, nơi nơi đều có dấu vết của y. Giọng nói của y, chữ của y, truyền thuyết, của y.

Lúc Bao Chứng từ tiểu viện đi ra đúng lúc gặp Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hắn chỉ hơi hơi gạt đầu một cái, nói: Bạch Ngũ hiệp đã trở lại.

Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng, rất là bất mãn: Bao đại nhân, ở xa tới là khách, phiền người nhiệt tình một chút.

Bao Chứng cũng hừ một tiếng: Chỉ sợ ngài khách này đã huyền tâm đoạt chủ rồi.

Họa Ảnh “xoạt” một tiếng ra khỏi vó: Hay là Bao đại nhân chê ta phiền?

Bao Chứng mặt không đổi sắc: Xem Cấu đầu trảm của Khai Phong phủ ta là để trang trí sao?

Triển Chiêu nắm lấy cổ tay của Bạch Ngọc Đường, hô lên: Ngọc Đường, sao người có thể rút kiếm với Bao đại nhân!

Họa Ảnh “xoạt” thu về: Đừng tưởng Ngũ gia sợ người!

Ai ngờ Bao Chứng vỗ tay, hô to về phía tiểu viện: Công Tôn! Ta thắng rồi! Ta nói Triển Chiêu luôn hướng về ta! Ha ha!

Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ nghĩ, quả nhiên là người thông minh nhất Đại Tống a.

Không phải là Bạch Ngọc Đường rất thích đi tuần, không, là rất không thích đi tuần, mỗi lần cùng Triển Chiêu đi tuần trở về, bộ bạch sam hôm đó sẽ không mặc được nữa, tất cả đều là nước miếng và dấu tay. Ngũ gia rất hoài nghi chủ tiệm quần áo và đại cô nương tiểu tức phụ trong thành Biện Lương đã thông đồng với nhau. Nhưng mà, nếu không thích hắn cũng phải đi tuần, nếu hắn không đi, tất cả nước miếng và dấu tay này sẽ đều ở trên người Triển tiểu miêu, đây, điều này sao có thể?!

Chạng vạng hôm ấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trở lại Khai Phong phủ, Triển Chiêu giống như mọi hôm trước tiên là phỉ phỉ quần áo, sau đó trực tiếp đi vào tiểu viện, chưa từng có lần nào mời Bạch Ngọc Đường đi vào, Ngũ gia đành phải mỗi ngày đứng ở cửa nhìn thân ảnh màu đỏ sẫm kia rời đi.

Đúng vậy, nói thật, hắn thật sự nuốt không trôi ngụ ý này: Ngũ gia cũng khiết phích! Tại sao chưa từng thấy người phỉ quần áo rồi mới đi vào phòng của ta!!

Nhưng mà ngày đó, ánh mắt của Ngũ gia không thể ở lâu trên bóng dáng của Triển Chiêu, mà là, bị một thân ảnh mờ nhạt trong viện hấp dẫn, rốt cuộc không dời mắt được.

Đang lúc đầu xuân, trời còn hơi hơi lạnh, một cây lê hoa trong tiểu viện đang đứng dịp nở hoa.

Trù trưởng đông lan nhất chu tuyết.*

(*Trù trưởng đông lan nhất chu tuyết, nhân sinh khán đắc kỉ thanh minh: Đông lan nhất chu tuyết là chỉ một cây lê bị tuyết phủ trắng, biểu đạt loại tình cảm phiền muộn khi cảnh xuân qua nhanh, đời người mau già.)

Một người đứng khoanh tay ở dưới tàn cây kia, vóc người cao gầy, mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, thắt đai lưng màu ánh trắng, mái tóc dài cũng không có búi lên, chỉ dùng một sợi dây màu tựa ánh trắng buộc lên cao cao, tóc kia, chắc là rất lâu không để ý, đã rũ đến thắt lưng.

Cảnh trí như vậy, ở trong mơ cũng chưa từng gặp qua, có gió thổi qua, bả vai của người nọ hơi run một chút, tay áo khẽ nâng, khinh vân tế nguyệt, lưu phong hồi tuyết*. Có hoa lê nhẹ rơi, đậu lên bên thái dương của y, nhưng mà, bóng hoa loang lổ, không thấy rõ biểu tình trên mặt y, đau thương, hay là bình tĩnh?

(*Câu này xuất phát từ “Lạc Thần phú” của Tào Thực thời Đông Hán những năm cuối: Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết. Dùng để hình dung sự xinh đẹp của Chân thị (Mật phi, một trong những tuyệt đại mỹ nhân thời Tam Quốc), sau trở thành “Khinh vân tế nguyệt, lưu phong hồi tuyết”, dùng để chỉ nữ tử xinh đẹp đa tình.)

Bạch Ngọc Đường cảm thấy lòng của mình bị một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, nói không được là chua xót hay là đau, thầm muốn đi qua giữ người nọ, không cho y theo gió bay đi.

Triển Chiêu đã vội chạy qua, một tay đỡ lấy thắt lưng của người nọ, một tay cầm lấy cánh tay của y, nhẹ giọng nói: Công Tôn đại ca, trời còn lạnh, sao người lại ra đến đây, chớ để cảm lạnh.

Người nọ quay đầu nhìn lại, cười khê: Triển Chiêu, người nhìn xem hoa lê đã nở, chỉ chớp mắt, mùa xuân đã đến...

Triển Chiêu vội vàng cắt ngang lời của y: Để sau lại ngắm tiếp, trước tiên để ta đỡ người về phòng.

Không hẹn trước mà xoay người lại, thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng ở cửa, áo trắng đón gió, có phải là chạm đến kí ức ở sâu trong đáy lòng hay không, cứ tự nhiên như vậy, không khỏi cũng giật mình.

Triển Chiêu giống như chưa từng dự đoán được hai người này đột nhiên gặp nhau, chỉ đành vô cùng không tình nguyện mà giới thiệu: Công Tôn đại ca, đây là Bạch Ngọc Đường.

Ngọc Đường, đây là, Công Tôn Sách, Công Tôn đại nhân.

Công. Tôn. Sách. A, cái tên thiên hồi vạn chuyển*, rốt cuộc không còn chỗ để trốn, vẫn là xuất hiện trước mặt hần, nếu như là người khác, Bạch Ngọc Đường thật sự muốn tiến lên nắm lấy áo hần hỏi: Người sao có thể cam lòng, sao có thể cam lòng, làm cho Triển Chiêu, thương tâm như vậy!

(*Thiên hồi vạn chuyển/ Thiên hồi bách chuyển: Hình dung sự quay đi quay lại hoặc quá trình rối rắm)

Nhưng mà, cố tình là người này, y chỉ cần đứng ở nơi đó, nơi sáng mắt lưu chuyển, chỉ toàn là ánh sáng thanh lãnh, bức ánh mắt của người khác.

Ở trước mặt y, chúng ta còn có tư cách gì, nói bị thương.

Đang lúc này, Bao Chửng đi đến, thấy ba người đang ngẩn ra ở nơi ấy, đều không nói chuyện, chỉ nhìn nhau, hần lớn tiếng cười nói: Bạch Ngũ hiệp, có cần khăn tay không, lau nước miếng.

Lúc này Bạch Ngọc Đường mới khôi phục tinh thần, hung hăng trừng mắt liếc Bao Chửng một cái, sau đó ôm quyền với Công Tôn: Tại hạ Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn Sách mỉm cười: Kính nể đã lâu kính nể đã lâu, danh tiếng Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường như sấm bên tai a.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, y là nhất giới thư sinh, chuyện trong chốn giang hồ, sao có thể biết được, còn không phải do Triển Chiêu sao! Nhiều chuyện!

Không ngờ giọng nói của người nọ đột nhiên cao lên, la Bao Chứng: Bao than đen! Đã là giờ nào rồi, người có biết hay không?

Bao Chứng không hiểu rõ cho nên chỉ biết khúm núm: Cái gì, giờ nào?

Công Tôn Sách đảo mắt một chút, chỉ vào trời chiều nói: Gần tối, gần tối rồi!

Bao Chứng nói: Rồi sao?!

Công Tôn Sách nói: Rồi sao? Trời sắp tối rồi, người còn mặc bộ áo đen kia đi ra, lát nữa ăn cơm chiều tìm không thấy người thì làm sao? [=)))]

Bạch Ngọc Đường lau mồ hôi trên trán, thở dài trong lòng: Quả nhiên là bạn bè cùng nhau lớn lên a...

Bao Chứng cũng không giận, chỉ cười hắc hắc, đi qua khoác tay Công Tôn Sách: Công Tôn công tử, người cũng nói, mắt thấy trời sắp tối rồi, người cũng trở về phòng đi, lỡ đâu bị đông lạnh mất, ta không có đảm đương nổi a, huống chi Công Tôn công tử phong hoa tuyết đại, buổi tối mà còn xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, gây thêm nhiều hỗn loạn cho trị an xã hội a, ta làm Khai Phong phủ doãn, vốn đã đủ mệt rồi, người cũng không đành lòng gây thêm phiền cho ta chứ.

Công Tôn Sách lườm hẩn một cái, nhắc chân đi về phía phòng.

Bạch Ngọc Đường còn đứng gốc ở nguyên chỗ, đi không được, ở lại cũng không xong.

Ai ngờ người nọ lại đột nhiên quay đầu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, giống như nói cho Bạch Ngọc Đường nghe, lại giống như nói một mình: Bạch Ngũ hiệp, cũng thích mặc quần áo màu trắng sao?

Bạch Ngọc Đường cẩn thận đáp: Đúng vậy, tại hạ...

Còn chưa nói xong, chợt nghe người nọ nhẹ nhàng thở dài một hơi: Ta sớm nên nghĩ đến, người tâm cao khí ngạo đến bậc này như Bạch Ngũ hiệp, tất nhiên là thích mặc áo trắng.

Dứt lời, đã vào nhà.

Bạch Ngọc Đường không hiểu nhìn Bao Chứng và Triển Chiêu, hai người kia đều cúi đầu.

Chớp mắt lại yên tĩnh.

Thật lâu sau, Triển Chiêu ngẩng đầu lên, Bạch Ngọc Đường rõ ràng nhìn thấy, trong mắt Triển Chiêu, rơi xuống giọt lệ trong suốt.

Mi vu doanh thủ khắp tà huy (1). Về, hay không về?

(1) Một câu trong bài Khuê oán

Khue oán

Mi vu doanh thủ khắp tà huy, Văn đạo lân gia phu tề quy.

Biệt nhật nam hồng tài bắc khứ, Kim triều bắc nhận hựu nam phi.

Xuân lai thu khứ tương tư tại, Thu khứ xuân lai tín tức hi.

Quy nh bẽ chu môn nhân bất đáo, Chẩm thanh hà sự thẩu la vi.

Nỗi oán trong phòng khuê (Người dịch: Điệp luyện hoa- thivien.net)

Khóc bóng chiều tà, cỏ giữa tay, Nhà bên chồng đã trở về đây.
Hong nam lên bắc ngày chia biệt, Nhận bắc về nam buổi sớm bay.
Xuân đến thu đi, tin chẳng lại, Thu đi xuân đến, nhớ còn đây.
Then cài cửa đóng người không đến, Hà cố trong màn vắng tiếng chày.

4. Chương 4

Trước kia Bạch Ngọc Đường tuyệt đối không phải là người giỏi về suy xét, dù sao người trong giang hồ, rất nhiều vấn đề không thể dùng suy xét để giải quyết.

Nhưng mà, sau khi tình cờ gặp gỡ mọi người ở Khai Phong phủ, hắn phát hiện, có những vấn đề, ngôn ngữ cơ thể không thể biểu đạt rõ ràng.

Ví dụ như, trong tình huống thấy người nào đó không hài lòng, cách làm truyền thống của Ngũ gia là không nói hai lời, rút Họa Ảnh trực tiếp ra tay, bây giờ?

Bây giờ người Ngũ gia thấy khó chịu nhất chính là— Bao. Chứng.

Người có thể làm gì hắn bây giờ?

Tại sao khó chịu?

Bao Chứng nói: Tiểu Ngũ à, ngày mai người theo ta vào tảo triều đi, gần đây Triển Chiêu mệt mỏi quá rồi.

Tiểu Ngũ a, người đến tiếp Công Tôn tiên sinh chơi cờ đi, ta còn có công văn phải phê duyệt.

Tiểu Ngũ a, người thay Trương Long đi tuần đi, Triệu Hổ bị bệnh, muốn đi khám bệnh.

Tiểu Ngũ a, người giúp Điền nương ở tù phòng đi mua thức ăn đi, gần đây nàng bị phong thấp.

Tiểu Ngũ a...

Ngũ gia tất nhiên là cực kỳ bất mãn với giọng điệu của Bao Chứng, Tiểu Ngũ? Ai là Tiểu Ngũ!

Nhưng mà làm cho hắn ầm ức vẫn là, cùng Công Tôn Sách chơi cờ.

Trời ơi! Người để cho ta thắng một lần đi...

Thường ngày Công Tôn Sách không bước chân ra khỏi cửa, thường ngồi ở trước cửa sổ ngắm người, hoa lê kia ngoài cửa sổ, nở, rụng xuống.

Hận nó điêu tàn, hận nó nở.

Có khi y ngứa nghề, yêu cầu Bao Chứng chơi cờ, Bao Chứng nếu rảnh nhất định đi, nhưng từ khi phát hiện thiên phú của, ừ, Bạch Ngọc Đường, hắn có thể không đi thì sẽ không đi, nếu đi thì cũng chỉ đứng xem cờ, hắn chắc chắn sẽ đẩy Bạch Ngọc Đường đi chơi.

Nhìn Bạch Ngọc Đường thua đến mức giậm chân, hắn cười tới mức run rẩy hết cả người.

Bạch Ngọc Đường oán hận nghĩ: Thật không hiểu cái người nhai tí tất báo* này, làm sao có thể ngồi ở chức vị Viện trưởng pháp viện cấp cao của thành Biện Lương!

(*Nhai tí tất báo: Nhai tí là tròng mắt trợn mắt, câu này giống như câu có thù tất báo, khác ở chỗ là ghi nhớ những thù hận nhỏ nhặt nhất để đáp trả. Ý là vô cùng nhỏ nhen =)))

Nhưng mà vị thắng cờ Công Tôn Sách kia, chỉ mỉm cười, nói một tiếng: Đa tạ.

Trong ánh mặt trời sáng ngời của buổi chiều, ánh mắt của y, là đen tối sâu không thấy đáy.

Vẫn còn lấp lánh sáng.

Từng có một lần, Bạch Ngọc Đường nghĩ ánh sáng trong mắt của y giống như Bao Chứng, là tinh quang lấp lánh.

Sau này mới hiểu được, trong mắt y, là hàn băng ngàn năm không tan, thể hiện sự thanh lãnh của thế giới này.

Không cần hơi ấm, cũng không có hơi ấm nào có thể hòa tan.

Thư sinh văn nhược này, áo màu ngọc bích mờ nhạt. Ở trong quang ảnh lay động của cửa sổ, không sợ hãi vinh nhục.

Nhìn ngắm lâu, Bạch Ngọc Đường hiểu rõ như đã giác ngộ thấu đáo, tư thái tồn tại của y, giống như lưỡi đao trên đao kiếm, không, hoặc là, giống như hàn quang trên lưỡi đao, ẩn giấu rất sâu, cũng sẽ có tia sáng để lộ, từng tắc từng tắc, cắt vào da thịt huyết mạch của người khác.

Một ngày nọ, Bao Chứng lâm triều trở về, mang theo lệnh truyền của Hoàng Thượng: Công Tôn, bệ hạ hỏi người, đã tốt hơn chút nào chưa?

Công Tôn Sách mỉm cười, nói với Bao Chứng: Người nhìn xem?

Ta nhìn? Đã tốt rồi.

Vậy, chính là tốt rồi.

Có lẽ, Hoàng Thượng muốn phái người làm công vụ.

Công Tôn Sách bưng chén trà trước mặt lên, vẫn khẽ mỉm cười như cũ: Nhận bổng lộc của vua.

Bao Chứng nói thật cẩn thận: Chỉ sợ, cũng không phải là công vụ gì tốt.

Nét cười của Công Tôn Sách càng đậm thêm: Việc trung quân.

Bạch Ngọc Đường không bình tĩnh được như Triển Chiêu, nhin không được hỏi: Đến cuối cùng là có chuyện gì?

Bao Chứng chưa quay đầu lại nhìn hần, vẫn nhìn chăm chăm Công Tôn Sách: Liều, Nam viện Đại Vương, ít ngày nữa sẽ đến kinh, để đàm phán.

Công Tôn Sách buông chén trà trong tay, vẫn chưa thu lại nét cười trên mặt, nhưng mà ánh mắt sâu thẳm, không nhanh không chậm nói: Đã sớm nên đến đây rồi.

Bao Chứng nói: Có thể, bệ hạ cân nhắc đến việc người tinh thông tiếng Khiết Đan, cũng có thể...

Công Tôn Sách tiếp lời hần: Cũng có thể, bệ hạ muốn ta làm sáng tỏ chuyện này, hoặc là, đơn giản nhất có thể, ta là Lễ bộ Thị lang, tất nhiên là ta đi.

Triển Chiêu, vẫn không hé răng, cho đến lúc này, hần mới nói: Công Tôn đại ca, ta đi cùng người.

Bạch Ngọc Đường cướp lời: Ta cũng đi!

Bao Chứng nhíu mày: Bạch Ngũ hiệp, người không thể đi!

Tại sao?

Người không có chức.

Chẳng phải người là Khai Phong phủ doãn sao? Người phong cho ta một cái chức là được rồi!

Không phong.

Lại sao nữa?

Người cũng biết, Tứ phẩm Đối đạo thị vệ của Triển Chiêu là do Hoàng Thượng phong, ta không có quyền đó.

Vậy người có quyền gì?

Ách... phong người làm... quản gia Khai Phong phủ.

Bạch Ngọc Đường khẽ cắn môi, hít sâu một hơi, vẫn đem những lời thô tục bên môi nuốt xuống.

Ba ngày sau, đoàn người của Nam viện Đại vương Da Luật Văn Tài đến kinh thành Đại Tống.

Ngày kế tiếp, sau khi Bao Chứng lâm triều, lại mang về khẩu dụ của Hoàng Thượng, Da Luật Văn Tài kia muốn tổ chức văn yến ở Khai Phong phủ, thuận tiện đàm phán.

Thuận tiện đàm phán?!

Bạch Ngọc Đường không nhịn được la lên: Tên này, quả thực vô lễ! Đàm phán hai nước, chuyện đại sự như vậy, sao có thể thuận tiện là được!

Công Tôn Sách làm người đứng đầu đại biểu đàm phán, vẫn bất động thanh sắc như cũ, chỉ cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó nói với Bạch Ngọc Đường: Bạch Ngọc Đường, lúc ta tổ chức văn yến ở Khai Phong phủ, người có thể tham gia.

Ngày này, tất cả mọi người đều mặc thường phục.

Bạch Ngọc Đường nhờ vào phúc của Công Tôn Sách, được gặp Nam viện Đại vương tuyệt thế quang vinh—Đương nhiên, là chỉ nói trong phạm vi Đại Liêu.

Ban đầu Bạch Ngọc Đường nghĩ rằng Da Luật Văn Tài là một vũ phu hùng dũng oai vệ, không ngờ người này mặt mày hoạt bát, rất nho nhã, mặc trường sam màu lam nhạt, góc áo, cổ tay áo, thêu mai trắng, sâu sâu nhạt nhạt, lan tràn ra.

Miền bắc Trung Quốc tuyết bay tán loạn, cũng giống như hoa mai này, nhuộm lên khoe mắt đuôi mày của mỗi người, lạnh lẽo mệnh mang nói không nên lời.

Rốt cuộc Bạch Ngọc Đường hiểu được, nơi hoang dã, thật ra cũng không hoang dã, biên cảnh Tống Liêu dây dưa lâu dài, không phải là không có nguyên nhân, Liêu quốc có nhân tài bậc này, thì có lý nào không mạnh cho được.

5. Chương 5

Mọi người hàn huyên xong, phân thành chủ khách ngồi vào chỗ của mình, Da Luật Văn Tài kia chấp tay nói với Công Tôn Sách: Công Tôn đại nhân, lâu ngày không gặp, hao gầy rất nhiều a.

Công Tôn Sách cười nhạt: Đây chẳng phải là nhờ phúc của Da Luật Đại vương sao.

Người nọ cười hắc hắc, nói: Nội tử*, nhờ ta gửi lời thăm hỏi đại nhân.

(*Nội tử: Vợ, bà xã)

Công Tôn Sách nói: Nội tử, cũng nhờ ta gửi lời thăm hỏi đại nhân.

Nghe câu này, Bạch Ngọc Đường và Da Luật Văn Tài đồng loạt ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Công Tôn Sách, Da Luật Văn Tài kia run giọng hỏi: Người, thành thân khi nào?

Bạch Ngọc Đường âm thầm gật đầu, tâm nói, tiểu tử người hỏi vấn đề này thật sự là then chốt nha.

Công Tôn Sách cười đến mức rất vô tội, nói: Ta chưa có thành thân a.

Vậy, đính hôn?

Cũng chưa.

Vậy mới này người nói...

Ta không có vợ, cho nên cũng không có người thăm hỏi người, lời khách sáo, người tưởng thật như vậy làm gì.

Bây giờ Bạch Ngọc Đường rốt cuộc khẳng định, Công Tôn Sách và Bao Chứng, quả thật là do một thầy dạy dỗ. [=)))]

Nhưng Da Luật Văn Tài kia không giận dữ, chỉ nói: Công Tôn đại nhân vẫn vui tính giống như trước đây.

Công Tôn Sách nói: Ừ, chủ yếu là do hôm nay Bao Chứng không phát huy, nếu không thì cũng không đến lượt ta vui tính.

Bao Chứng nghe vậy ngẩng đầu lên nói: Công Tôn, mắng hôm nay rất tươi, người mau ném thử, Tiểu Ngũ rất có tài lựa đồ ăn a.

Bạch Ngọc Đường tiến đến ghé vào bên tai của Triển Chiêu nhỏ giọng nói: Nếu lát nữa ta có ra tay với Bao đại nhân thì người nhất định phải ngăn ta lại.

Da Luật Văn Tài bỗng nhiên khẽ nhú mày, nói: Công Tôn đại nhân, nếu ta nhớ không lầm, người là Lễ bộ Thị lang?

Công Tôn Sách nói: Đúng vậy.

Da Luật Văn Tài mở cây quạt trong tay ra, chậm rãi nói: Vẫn nói Nam triều là đất nước lễ nghi, ta là Nam viện Đại vương, lần này đến Tống, lại do Công Tôn đại nhân tiếp, chẳng phải là địa vị hai bên không tương xứng sao? Ít nhất cũng nên là thượng cấp của đại nhân, Lễ bộ Thượng thư tiếp đãi ta chứ.

Công Tôn Sách nói: Không cần.

Đôi mày thanh tú của Da Luật Văn Tài nhướng lên: A?

Công Tôn Sách nhìn về phía Bao Chứng, không trả lời, y chỉ bưng chén trà trước mặt lên, cầm ở trong tay.

Bao Chứng buông đĩa xuống, nói: Bạch Ngũ hiệp, cho ta mượn cây quạt dùng một chút.

Bạch Ngọc Đường vô cùng vô cùng không tình nguyện đưa cây quạt cho Bao Chứng.

Bao Chứng cũng học Da Luật Văn Tài, “ba” một tiếng mở cây quạt ra, mặt trên là chữ “Phong lưu thiên hạ một mình ta” mà tất cả mọi người đều biết.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy một miệng trà nghẹn trong họng, nuốt không xuống, phun không ra, hơi thở sớm đã hỗn loạn, nếu cứ quây phá thêm nữa, thì công sức này giờ, nói không chừng sẽ bị phá hủy.

Triển Chiêu, khoe miệng chỉ mang cái cười nhạt, không rõ ý tứ.

Bao Chứng nói: Nếu là thượng cấp của Da Luật Đại vương, Liêu chủ đến chơi, Lễ bộ Thượng thư của Đại Tống ta nhất định sẽ kính cẩn nghênh đón.

Nói xong, lại “ba” một tiếng khép cây quạt lại, thở dài: Thơm quá, xông chết ta rồi.

Bạch Ngọc Đường lườm hẩn một cái, tâm nói: Huân hương này, ngoại trừ của ta ra, người cũng chỉ có thể ngửi thấy ở hoàng cung. Hẩn không khỏi nhẹ “hừ” một tiếng.

Da Luật Văn Tài vẫn không tức giận, từ từ nói: Khoe khoang nhất thời cãi cọ vô nghĩa! Hừ hừ, còn chưa biết lần này phải nộp cho Đại Liêu ta bao nhiêu tuế tệ (tiền hằng năm) đâu!

Công Tôn Sách nghiêm mặt nói: Lời ấy của Da Luật Đại vương sai rồi.

Da Luật Văn Tài nói: Mong được nghe cho rõ.

Công Tôn Sách nói: Thứ nhất, Bao đại nhân không phải là khoe khoang nhất thời cãi cọ vô nghĩa, mà là có cơ hội sẽ khoe khoang, lúc nào cũng vậy, mọi chuyện đều phải khoe khoang, thứ hai, tuế tệ, không phải nộp.

Vậy đó là gì?

Ban thưởng.

A? Lừa mình dối người!

Lần này Công Tôn Sách cũng không trả lời, trên mặt vẫn là nét cười thản nhiên, Bạch Ngọc Đường nghĩ, chỉ sợ Lễ bộ Thị lang Đại Tống lại không hiểu rõ rồi, quả thật là lừa mình dối người.

Da Luật Văn Tài lại từng bước ép sát, nói: Thị lang đại nhân, ngài cho rằng, bây giờ quý quốc còn có tài sản gì để nói chuyện điều kiện với ta sao?

Giọng nói của Công Tôn Sách lập tức trở nên lạnh lùng: Đại Tổng ta, ngàn ngàn vạn vạn binh sĩ tốt, đây chính là tài sản!

Da Luật Văn Tài cười vang nói: Ha ha! Được! Được! Ngàn ngàn vạn vạn binh sĩ tốt, ngoại trừ họ Triệu kia đi. Ta thấy, giang sơn Đại Tổng này vẫn tính là của họ Lưu. (Bối cảnh: Lúc này Lưu thái hậu vẫn còn khỏe mạnh, khỏe mạnh!)

Tay của Triển Chiêu, nắm lấy Cự Khuyết ở trên bàn.

Bạch Ngọc Đường nghe cũng tức giận, hận không thể trực tiếp đâm một kiếm cho xong.

Bao Chứng lại buông đũa xuống, thản nhiên nói: Bao mỗ bắt tài, có điều vẫn nghe được về Tiêu gia ở Đại Liêu.

Sắc mặt của Da Luật Văn Tài thoáng chốc lạnh lùng. Thật lâu sau, hắn mới lạnh lùng nói: Bao đại nhân là người thông minh, chẳng phải sẽ nghe được câu, cách mười dặm thì không là đồng hương, phong tục Liêu Tống bất đồng, có một số việc, ở Đại Liêu ta, không coi là quá phạm.

Công Tôn Sách nói: Bao Chứng nói là Tiêu gia của Đại Liêu rất có thế lực, điều này có quan hệ gì với phong tục? Nhưng mà Da Luật huynh đọc nhiều sách Hán, chắc tự mình cũng hiểu được, có một số việc là quá phạm.

Da Luật Văn Tài không nói gì, cúi đầu ăn đồ ăn trước mặt.

Bạch Ngọc Đường âm thầm phát hiện, cả căn phòng này, trong lúc những người này đang cười nói, gió nổi mây vần.

Triển Chiêu bất động thanh sắc. Hắn nhìn về phía Công Tôn Sách, mới hơi hơi nhú mày.

Tâm của Bạch Ngọc Đường, không khỏi run lên một chút.

Quả nhiên, hắn nghe thấy Công Tôn Sách cao giọng nói: Đàm phán lần này, còn có một chuyện, mong Da Luật Đại vương nhất định phải đồng ý.

Đôi mắt lạnh lạnh của Da Luật Văn Tài nhìn về phía Công Tôn Sách: Không biết là chuyện gì.

Công Tôn Sách nói: Thi cốt của Bàng Thống, Trung Châu Vương của Đại Tổng ta, vạn mong trả lại.

Mặt của Da Luật Văn Tài ghé sát vào Công Tôn Sách, cười nói: Đây, xem là điều kiện sao?

Công Tôn Sách nói: Không phải điều kiện, mà là phải, trả lại không điều kiện. Bàng Thống, là Vương gia của Đại Tổng ta, nào có đạo lý hoàng tộc phải chôn xác nơi tha hương.

Vậy sao? Chỉ sợ Công Tôn công tử, còn có tư tâm.

Có tư tâm hay không, không phải là vấn đề hai nước cần thảo luận đàm phán.

Nếu, ta không trả, người định thế nào?

Công Tôn Sách nhìn Da Luật Văn Tài, đôi mắt như nước con người như băng, bỗng nhiên y nở nụ cười, gằn từng tiếng, vô cùng rõ ràng vô cùng bình tĩnh nói: Nếu người không trả, ta sẽ, chết cho người xem.

Triển Chiêu, gắt gao nắm lấy Cự Khuyết, ngón tay đã trở nên trắng bệch, Bạch Ngọc Đường giật mình, vươn tay, phủ lên mu bàn tay lạnh lẽo của hắn. Bàn tay kia không có ý định thả lỏng, Bạch Ngọc Đường cảm thấy từ lòng bàn tay mình, mạch đập của Triển Chiêu run lên, run rẩy làm tâm trạng của hắn cũng không yên.

Da Luật Văn tài hừ một tiếng: Chết? Ta sẽ không thành toàn cho người.

Công Tôn Sách mỉm cười như trước, gương mặt lúc đó, bấp bênh: Dù có thành toàn hay không, cũng không phiền Đại vương lo lắng.

Bao Chứng nói: Vậy người nói, trả hay không trả?

Da Luật Văn Tài vung tay áo, giọng điệu đột nhiên cao lên: Nếu ta có thể trả thì sớm đã trả rồi! Đỡ phải ở đây dong dài với các người!

Ánh mắt Công Tôn Sách, loáng thoáng, lướt qua mọi người, trong nháy mắt Bạch Ngọc Đường hoảng hốt, cảm thấy đó là hai luồng lửa thiêu đốt, chói mắt đến mức làm cho người khác không thể nào nhìn gần, lại không thể dời ánh mắt đi, hắn đành phải nhìn về gương mặt tái nhợt của y, lại nghe y nói rõ ràng: Người nói là, hắn, thì cốt không còn?

Da Luật Văn Tài tạm dừng một chút, giống như để bình phục tâm tình, hắn lại chậm rãi nói: Chi bằng Công Tôn công tử cứ cho rằng Bàng Tướng quân sống chết chưa rõ thì vẫn tốt hơn một chút, nhưng mà... Hắn ghé sát vào mặt của Công Tôn Sách, mỉm cười: Nhưng mà, chỗ đó, thập tử...

Công Tôn Sách nhìn về phía đôi mắt của hắn.

Cũng không thể nhất sinh.

Nói xong, cứ vậy rời chỗ mà đi.

Nơi Công Tôn Sách đứng, ánh nến lay lắt, thân mình y cũng theo đó mà lay động, thật lâu sau, y quay về phía Bao Chứng, cười thê lương, nhẹ nhàng mà gọi một tiếng: Bao Chứng.

Bao Chứng đi qua giữ lấy hai cánh tay của y: Công Tôn Sách! Người...

Lời nói nghẹn ở nơi nào, lại không biết phải nói sao mới tốt.

Đôi mắt trong suốt sáng ngời của Công Tôn Sách, chỉ nhìn hắn chăm chú, mở miệng, lại nói không nên lời, khóe môi, vẫn mang theo nụ cười thê lương kia.

Triển Chiêu đứng bên cạnh bàn, nhưng không có ý định đi về phía trước, tuyệt vọng kia nhất xúc tức phát*, bức người khác không thể thở nổi.

(*Nhất xúc tức phát: Vô cùng căng thẳng, chạm vào là sẽ nổ)

Bạch Ngọc Đường cảm thấy loại tình cảnh này, thật sự làm cho người ta đứt từng khúc ruột, cũng không thể mở miệng.

Công Tôn Sách và Bao Chứng đối diện hồi lâu, Bạch Ngọc Đường nghĩ, có thể hay không, có thể hay không đưa bọn họ trở lại thời gian thanh tĩnh lúc trước, như lúc mà Bao Chứng nói, khi đó, trong lòng Công Tôn Sách, ai cũng không có.

Nhưng mà, người nọ xuất hiện, chợt đến chợt đi, thấy rồi lại tắt lụi, nhớ rồi lại biến mất.

Không thể nắm giữ quang ảnh, khoảnh khắc phồn hoa.

Chốc lát, chỉ nghe Công Tôn Sách thì thào nói: Ta có thể, làm gì bây giờ?

Nước mắt, liền theo hàng mi dài chậm rãi chảy xuống. Cơ thể cũng chậm chậm trượt xuống, thân mình của Triển Chiêu chuyển động, cướp được người trước mắt, đỡ lấy cánh tay của y, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, hắn kêu lên: Công Tôn đại ca, người đừng dọa ta a! Người mau tỉnh lại! Tỉnh lại a!

6. Chương 6

Công Tôn Sách mê man một đêm, thái y khám xong, uống thuốc xong, cũng không chuyển biến tốt.

Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi trở nên lo lắng.

Triển Chiêu vẫn đứng chăm sóc bên giường, cầm tay người nọ, cẩn thận ủ lấy.

Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Bao Chứng, sự bất mãn đối với hắn không biết đã chạy đi đâu, thấp giọng hỏi: Bao đại nhân, bây giờ phải làm sao mới tốt?

Bao Chứng nhíu mày, lại cực kỳ bình tĩnh nói: Hắn vốn là thầy thuốc, không chịu tự chữa bệnh, chúng ta, có thể làm gì chứ?

Lại có thái y tới, bắt mạch xong, hắn đến trước mặt Bao Chứng nhỏ giọng nói: Bao đại nhân, Công Tôn đại nhân khí huyết ứ ở trong lồng ngực, nếu kéo dài, chỉ sợ...

Bao Chứng vùng tay lên: Thái y các người, tất cả đều là sáo rỗng, ai chẳng biết hần bị khí huyết ứ trong lồng ngực! Vấn đề là, làm sao bây giờ?!

Thái y giống như bị khí thể của Bao Chứng dọa, sợ run lên, nhân tiện liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, hết sức lo sợ nói: Từng nghe nói, Lô phu nhân của Hâm Không Đảo y thuật hơn người, sưu tập các loại phương thuốc kỳ lạ...

Bạch Ngọc Đường vội vàng cắt lời hần: Thuốc gì? Ta đi lấy!

Thái y nói: Không biết, Bạch Ngũ hiệp có từng nghe nói tới Cửu hoa ngọc lộ hoàn...

Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên: Sao người không nói sớm! Không cần phải nghe nói, bây giờ ta có mang theo đây, để ta về phòng lấy!

Công Tôn Sách trong cơn mê man, hô hấp cực mỏng, hàng mi dài âm thầm rũ bóng xuống gương mặt, chiếu đến da thịt hai gò má, tái nhợt trong suốt. Tay cầm viên thuốc của Bạch Ngọc Đường không khỏi run lên, trong lòng, nhẹ nhàng dao động.

Thật lâu về sau, hần mới hiểu được, loại cảm giác này, gọi là “thương xót”.

Hần biết, nam nhân yếu ớt này, cố gắng dựa vào sức lực của chính mình, một mình gánh vác đau thương số mệnh cho y, người khác, che chở như thế nào, cẩn thận như thế nào, cũng không thể sưởi ấm dòng máu của y.

Sống hay chết, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, chờ đến lâu, sẽ trở thành vĩnh hằng.

Triển Chiêu nắm lấy cằm của Công Tôn Sách, vo vụn viên thuốc, hòa với nước, cho vào trong miệng của y, hần vươn tay, nhẹ nhàng, lau đi giọt nước tràn ra ở khóe môi y.

Bạch Ngọc Đường đang đứng ở bên giường, đột nhiên trở tay nắm lấy tay của Triển Chiêu, thấp giọng gọi: Triển Chiêu! Triển Chiêu!

Triển Chiêu mờ mịt nhìn hần: Ngọc Đường, làm sao vậy?

Bạch Ngọc Đường cũng không biết nên chứng tỏ cho Triển Chiêu cái gì, hần, chỉ muốn gọi tên của Triển Chiêu, nếu, nếu sau này có một ngày, giống như người này, ngay cả tên cũng không còn gọi được, thì nên làm sao?

Thì nên làm sao đây?

Đây có lẽ không phải là vấn đề Triển Chiêu cần lo lắng trước mắt, hần nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc, mỉm cười, lại nhìn về phía Công Tôn Sách. Cổ của người nọ còn ở trong tay của hần, vẫn duy trì ở tư thế đứt thuốc, mái tóc dài từ cánh tay của hần trượt xuống, buông trên vạt áo của y, vô cùng mềm mại trong trẻo, vô cùng, tịch liêu.

Hần nhẹ nhàng đặt đầu của người nọ xuống gối, vươn tay muốn vén lọn tóc rối trên mặt của y, lại giống như cảm thấy không ổn, tay ngưng ở bên mặt của y, chạm hay không chạm vào, đang do dự, người nọ, lại chậm rãi mở mắt.

Vốn là một đôi mắt đẹp trong veo, giờ phút này lại mờ lung hơi nước, mờ mịt nhìn người trước mắt, khóe miệng, bỗng nhiên nở rộ một nụ cười yếu ớt.

Bạch Ngọc Đường nhịn không được hô lên: Tỉnh rồi!

Người vừa mới tỉnh lại kia, chậm rãi vươn tay, hướng về phía Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cúi người xuống, đang muốn cầm lấy cánh tay vươn tới của y, ai ngờ người nọ lại nắm lấy áo khoác ngoài màu trắng của hần, lực trên tay vô cùng lớn, trên mặt là nụ cười mơ hồ, giọng nói ôn nhu, khàn khàn, rồi lại tràn đầy vui mừng nói: Người, chẳng lẽ đã trở lại rồi?

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rung mình, hần hỏi: Tiên sinh, người làm sao vậy? Ta là Bạch Ngọc Đường a.

Bao Chứng chạy tới bên giường, vươn tay che đi hai mắt của Công Tôn Sách, khàn giọng nói: Công Tôn, người nhìn nhầm rồi, đó là Bạch Ngũ hiệp a.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy lực đạo nắm lấy áo của mình mất đi, chậm rãi rút ra, y nắm lấy bàn tay che mắt y của Bao Chứng, Bao Chứng nâng tay lên, đôi mắt kia, sáng trong, như ngày trước, hàn khí dày đặc, không nhiễm bụi trần.

Y nói: Bạch Ngũ hiệp, cũng thích mặc quần áo màu trắng sao?

Trong chớp mắt, Bạch Ngọc Đường nhớ lại, lúc gặp mặt lần đầu, y hỏi, chính là câu hỏi này.

Đang không biết nên trả lời như thế nào, lại nghe người nọ nói: Người tâm cao khí ngạo đến bậc này như Bạch Ngũ hiệp, tất nhiên là thích mặc áo trắng.

Vẫn là lời nói của ngày hôm đó.

Y, đến tột cùng là nhớ đến điều gì?

Bạch Ngọc Đường đang trong lúc hoảng hốt, lại thấy người nọ vịn lấy tay của Bao Chứng, chậm rãi ngồi dậy, hần nhin không được cũng vươn tay đỡ lấy thân mình của y.

Ai ngờ người nọ đột nhiên dùng hai tay bắt lấy quần áo của hắn, giống như nói với chính mình: Ta biết, người...

Nói còn chưa nói xong, hơi thở liền rối loạn, xoay xoay chuyển chuyển, bỗng nhiên một búng máu phun lên áo trắng của Bạch Ngọc Đường.

7. Chương 7

Thái y vẫn hầu hạ bên cạnh vội vàng đi tới bắt mạch, Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người đang hỗn loạn bận rộn, hắn cảm thấy vết máu trên áo mình, không giống hoa đào hay lá phong, mà giống như lửa hừng hực đốt đến đáy lòng, xu thế như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không ngăn cản được.

Trong lúc đang ngăn người, lại thấy một đoàn người không chờ thông báo mà tức tốc xông vào phòng, hành vi cực kỳ quái lạ, sau khi vào phòng không nói một lời, chỉ đứng cúi đầu cung kính.

Bạch Ngọc Đường đang muốn phát câu thì thấy một người chậm rãi vào phòng, Bao Chứng, Triển Chiêu và vị thái y kia nhìn thấy, vội vàng quỳ xuống, Bạch Ngọc Đường như lọt vào trong sương mù, bị Triển Chiêu nắm lấy góc áo, mơ hồ, cũng liền quỳ xuống theo.

Lại nghe người nọ lạnh như băng nói một câu: Đứng lên đi.

Mọi người đang quỳ theo đó mà đứng lên, Bạch Ngọc Đường phản ứng hơi chậm, lúc Triển Chiêu đứng dậy tiện tay túm lấy góc áo của hắn, hắn mơ hồ, lại cùng đứng lên.

Hắn ngẩng đầu, lúc này mới nhìn rõ người nọ, hắn mặc một bộ sam y màu vàng nhạt, vạt áo trước ngực, dùng tơ vàng thêu một vòng hoa tịnh đế liên (1), đầu đội kim quan song long thường châu (2), mặt mày thanh tú, rất trẻ tuổi, nhưng mà thái độ thận trọng cao quý, sắc mặt thanh lãnh, nhìn không ra biểu tình.

Tâm tư của Bạch Ngọc Đường bị hạt châu trên mạo quan của hắn hấp dẫn, trong lòng tấm tắc ca ngợi, Bạch Ngũ gia đương nhiên không phải là người chưa hiểu sự đời, nhưng mà hạt châu kia, hắn dám khẳng định, trong biên giới Đại Tống, rất khó tìm được hạt thứ hai.

Người này, chắc không phải là thân vương thì cũng là quận vương.

Người nọ liếc nhìn Bao Chứng, vẫn chưa nói chuyện, lập tức đi đến trước giường.

Lần này Công Tôn Sách nôn ra một búng máu, dường như cảm thấy trong lòng thư thái hơn rất nhiều, là thầy thuốc, tất nhiên y hiểu được, mình bị đè nén, nhất thời thần trí mơ hồ. Nhưng mà tứ chi vô lực, y cũng chẳng muốn vùng vẫy đứng lên, cứ ngây ra nhìn chằm chằm vào mặt của người nọ, có lẽ, Bạch Ngọc Đường cảm thấy chắc mình bị ảo giác rồi, hay không nên nói là nhìn chằm chằm, mà là oán hận.

Thật rõ ràng, y đang hận người kia.

Người áo vàng cũng cảm nhận được hận ý trong mắt của y, từ từ mở miệng: Người bây giờ, đang hận sao?

Không trả lời.

Người áo vàng kia lại nói tiếp: Hai nước giao chiến, khói lửa vô tình, ai đi, đều khó tránh khỏi kết cục này, đây cũng không phải là chuyện ai có thể khống chế, bây giờ người đang hận cái gì?

Đại Tổng ta mất đi tướng tài, hấn, cũng không phải là của một mình người a.

Hấn là của Đại Tổng ta.

Lãnh thổ này, ai sẽ trông coi?

Nhưng mà, đã lâu như vậy rồi, người hà tất phải tự làm khổ mình?

Liêu nhân kia tuy đáng giận, nhưng cũng không phải là không hiểu tình người, người cố gắng nói chuyện cùng Da Luật Văn Tài, hấn chắc chắn sẽ giúp người tìm thi cốt của Trung Châu Vương về.

A, không, là giúp chúng ta tìm thi cốt của hấn về.

.....

Hay là, bây giờ người, đang hận Trầm?

Trầm?! Vậy mà hấn tự xưng là Trầm! Bạch Ngọc Đường suýt chút nữa đã cúi người xuống.

Triển Chiêu đứng lúc vươn tay nắm lấy thất lưng của hấn, thuận tiện nhéo lên cánh tay của hấn, Bạch Ngọc Đường hiểu ý của Triển Chiêu: Tiểu tử người có chút tiền đồ dùm ta đi!

Bạch Ngọc Đường nén giận liếc nhìn Triển Chiêu, ý của hấn Triển Chiêu cũng hiểu được: K*, đây là lần đầu tiên ta gặp người lãnh đạo cao nhất của quốc gia a! Có thể không kích động sao!

(*Chắc là từ chữ thê của bên Trung:)))

Ta biết, chắc chắn người cho rằng, trong thiên hạ, người hy vọng hấn chết nhất chính là Trầm.

Nạn nước làm đầu, Trầm, vẫn phân biệt được bên nào nặng bên nào nhẹ.

Thù nhà hận nước.

Công Tôn Sách nhắm mắt lại, gian nan nói: Thần, không dám.

Không dám?

Hừ!

Người nọ không nói thêm nữa, xoay người bước đi.

Mới đi vài bước, chợt nghe Công Tôn Sách nói: Thần, xin từ chức.

Người nọ dừng bước chân, không nhanh không chậm nói: Thân thể người không tốt, ta đã lệnh cho Lễ bộ Thượng thư thay người quản lý.

Lần hòa đàm Tổng Liêu này, không cần bận tâm.

Thần, từ chức Lễ bộ Thị lang.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, kinh ngạc trong lòng, bất giác nhìn về phía Triển Chiêu, thấy mặt của người nọ không chút thay đổi, thật sự trầm tĩnh.

Lại nhìn sang phía Bao Chứng, thấy đầu mày của hấn dần ra, giống như thỏ dài nhẹ nhõm.

Nhưng tiểu Hoàng đế kia giống như hơi sững sốt, lập tức cười lạnh: Chuẩn tấu.

Mới đi tới cửa, rồi lại dừng lại, dường như có chút đăm chiêu, hấn nói: Thị lang phủ, vẫn để lại cho người, khỏi phải khi người nọ trở về, lại tìm không thấy nhà!

Bao Chứng, theo ta vào cung, bàn bạc việc hòa đàm lần này.

Chớp mắt, trong phòng liền trống không.

Thái y cho Công Tôn Sách uống thuốc an thần xong, viết phương thuốc, cũng rời đi. Triển Chiêu cầm phương thuốc, đi sắc thuốc.

Bạch Ngọc Đường thay quần áo xong, bị bỏ lại trông nom người bệnh.

Công Tôn Sách đã uống thuốc, nặng nề ngủ, nhưng vẫn không yên, đầu mày nhú chặt.

Có lẽ, ở trong mộng, thấy hoa rơi đầy trời, nhưng nhìn không rõ bờ sông bên kia, là ai giục ngựa lao điên cuồng mà đến, giẫm thành một đường bọt nước, chấn động trời đất núi sông, làm chúng trở nên biến sắc.

Tiêu lang* giống như đã từng đi vào giấc mộng.

(*Tiêu lang: Vốn chỉ Lương Vũ Đế Tiêu Diễn, về sau dùng để chỉ nam tử mà nữ tử yêu thương)

Bàng Thống.

Bạch Ngọc Đường nghe y nhẹ giọng gọi, cho dù ở trong mơ, vẫn rõ ràng như vậy, chắc chắn, kiên trì liều lĩnh như vậy.

Vượt qua sông chết mù mịt, gọi tên của hắn.

Bàng. Thống.

Bạch Ngọc Đường cảm động trong lòng, nhìn ra cửa, thấy một người áo xanh đang bình tĩnh đứng đó. Hắn biết Triển Chiêu sắc thuốc xong trở về, trong tay có chén sứ men xanh, mùi thuốc lượn lờ, tất cả đều tụ lại ở mi mắt, vị đắng không tan đi được.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình, tao nhã cười, hắn đi vào phòng đặt thuốc lên bàn.

Công Tôn Sách ở bên kia đã tỉnh, Triển Chiêu đứng ở đầu giường của y, cung kính nói: Công Tôn đại ca, thuốc đã xong rồi, ngồi dậy uống thuốc đi.

Công Tôn Sách cố sức chống người muốn ngồi lên, không biết tại sao, Triển Chiêu chưa vươn tay dìu y, Bạch Ngọc Đường không đành lòng, nâng vai và lưng của y, dìu y ngồi dậy.

Hỏi thở hổn hển của người nọ đã có chút ổn định, y cười nói với Triển Chiêu: Ta không có bệnh, uống thuốc làm gì? Chi bằng người cho ta một bát cháo ăn thì còn thích hợp hơn.

Bạch Ngọc Đường thầm nói: Ngài mà không có bệnh sao, vừa té xỉu vừa hộc máu, nếu không phải bệnh thì quả thật ngài đã diễn quá tốt rồi.

Triển Chiêu chưa trả lời, chợt nghe ngoài cửa có một người vỗ tay cười nói: Vẫn là ta hiểu Công Tôn mà! Công Tôn, người xem ta đem cái gì về này?

Hắn thấy Bao Chứng đại ác ôn kia cầm theo một cái thực hộp màu đỏ, lấy từ bên trong ra một cái đĩa trong lòng đĩa có hình hoa mai, bên trong có mấy thứ điểm tâm tinh xảo, còn có một cái bát màu son đựng cháo trắng. Thanh lịch tao nhã mê người.

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ đồ ăn bằng sứ tinh tế nhẹ nhàng, không nhịn được hỏi: Bao đại nhân, người kiếm ở đâu ra bộ đồ sứ tốt như vậy?

Bao Chứng nói: Tiện tay.

Tiện tay chỗ nào? Có rảnh ta cũng tiện tay lấy vài cái?

Công Tôn Sách cười nói: Hắn tiện tay được, người lại tiện tay không được.

Tại sao?

Người nhìn xem. Công Tôn Sách nâng bát lên cao. Bạch Ngọc Đường nhìn về phía đế bát, phát hiện không có quan khoản, hắn liền nhìn sâu xa về phía Bao Chứng, nói: Đại nhân quả nhiên là rường cột của nước nhà a, cái gì cũng dám tiện tay. Bạch mỗ bội phục bội phục.

(Ta xem TV thấy gồm sứ hoàng gia dùng không có quan khoản, nếu không đúng mong các vị cho ta biết. Quan khoản là mấy cái chữ ghi dưới đáy chén bát sứ.)

Ha hả, Bạch Ngũ hiệp quá khiêm nhường rồi, huân hươg của Ngũ hiệp chắc chắn cũng không phải là vật tầm thường, hôm nào có rảnh cho Bao mỗ thỉnh giáo một chút.

Hai người hừ hừ ha ha nói nửa ngày, Công Tôn Sách đã ăn xong cháo rồi.

Triển Chiêu nói: Ngọc Đường, Công Tôn đại ca vừa khỏe, hai người yên lặng chút đi.

Bạch Ngọc Đường la: Triển Chiêu, ngươi rất không công bằng, rõ ràng là hấn, chỗ nào cũng đối đầu với ta!

Triển Chiêu vươn tay nắm lấy cổ tay của Bạch Ngọc Đường, tiến đến ghé sát bên tai hấn nhỏ giọng nói: Cùng ta đi uống rượu đi.

Bạch Ngọc Đường vừa mừng vừa sợ, trong lòng ca ngợi: Công Tôn đại nhân, ngum máu này nòn rất tốt a, quả nhiên có chuyện vui!

Sau đó mặt mày hớn hở, nói liên thanh: Được a được a được a được a!

Bao Chửng cảm thán: Bạch Ngũ hiệp quả nhiên là công phu tốt, luyện đến lượng hơi như thế này, nói chuyện cũng không cần thở.

Bạch Ngọc Đường vui mừng trong lòng, cũng không so đo với hấn, kéo Triển Chiêu đi đến tửu lâu uống rượu.

(1) Tịnh để liên.

8. Chương 8

Vốn dĩ Bạch Ngọc Đường nghĩ rằng tửu lượng của Triển Chiêu không lớn, không ngờ, hấn càng uống càng điềm tĩnh, sắc mặt tái nhợt, tay cầm chén rượu vẫn mạnh mẽ như trước. Tửu lâu sắp đóng cửa, Bạch Ngọc Đường nói: Triển Chiêu, đừng uống nữa, chúng ta trở về đi.

Về đâu?

Khai Phong phủ a.

Triển Chiêu cười khỏ: Trở về có ích lợi gì?

Trong lòng Bạch Ngọc Đường dâng lên chút chua xót mơ hồ, hấn nói: Triển Chiêu, ta biết là ta không nên hỏi, nhưng mà, chúng ta đã quen biết lâu như vậy rồi, có một số việc, ta vẫn chưa rõ.

Triển Chiêu giương mắt nhìn hấn, nói: Chúng ta quay về đi.

Quay về đâu?

Ta, dẫn ngươi đến một nơi.

Bạch Ngọc Đường mua chút rượu và thức ăn mang theo, đi theo Triển Chiêu qua thành Biện Lương một hồi, đến trước cửa một ngôi nhà khá khí phách.

Bạch Ngọc Đường thấy trên đèn lồng treo trước cửa có ghi hai chữ “Công Tôn”, hấn ngay lập tức hiểu được.

Triển Chiêu gõ cửa, người gác cổng mở cửa nhìn thấy hấn, tươi cười nói: Là Triển hộ vệ a. Mau vào đi.

Triển Chiêu ôm quyền: Ta cùng với vị bằng hữu này phải ở quý phủ quấy rầy mấy ngày.

Người gác cổng nói: Triển hộ vệ khách sáo rồi, công tử đã dặn qua, Triển hộ vệ lúc nào cũng có thể ra vào phủ Thị lang này.

Bạch Ngọc Đường nói thầm: Nơi này đã không thể xem là phủ Thị lang nữa rồi, nhưng mà, vẫn phải đợi người kia trở về, không biết tên phủ này, đổi hay là không đổi.

Bạch Ngọc Đường vào sân, ngửi thấy mùi hoa lượn lờ, nghĩ thầm, cựu Thị lang đại nhân thật sự rất phong nhã, yêu hoa đến mức này.

Triển Chiêu đi vào một gian phòng, thắp đèn lên, mở cửa sổ ra, nói với Bạch Ngọc Đường: Ngọc Đường, vào đi.

Bạch Ngọc Đường cười nói: Uống rượu ban đêm, tốt nhất vẫn là uống trên nóc nhà.

Triển Chiêu lại thắp thêm mấy ngọn đèn dưới mái hiên, mơ hồ có thể thấy được cảnh trí trong viện, Bạch Ngọc Đường thấy bên này có vài ngọn cây, nhưng hoa cũng không nhiều, hắn liền nhìn chăm chú về phía bên cạnh, quả nhiên đen kịt giống như vẫn còn có một dãy phòng lớn, nói vậy mùi hoa là từ bên kia truyền đến.

Hai người phi thân lên nóc nhà, ban đêm, cũng không có ánh trăng, dưới chân là những ngọn đèn dầu lập lòe trong viện, sắc mặt của Triển Chiêu mơ hồ không rõ, Bạch Ngọc Đường nhẹ giọng kêu lên: Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói: Làm sao vậy?

Chẳng sao cả, ta chỉ muốn xác định, người đang ở đây.

Triển Chiêu không nói gì, tiếp tục uống rượu, từng ly từng ly, không thấy say.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói, cùng hắn uống.

Sau một hồi im lặng, chợt nghe Triển Chiêu nói: Ngọc Đường, vừa rồi người nói, người muốn biết cái gì?

Người muốn nói cái gì?

Triển Chiêu giống như trầm ngâm, thật lâu sau vẫn không thấy động tĩnh.

Bạch Ngọc Đường nói: Quên đi, người không muốn nói thì thôi, vả lại người ngốc nghếch vụng miệng, nói cũng nói không rõ.

Ngọc Đường, Triển Chiêu thì thảo nói, lại càng giống như nói một mình.

Ban đầu, ta chính là ở trong phủ Thị lang này, khi đó, ta chưa có làm thị vệ, ta chỉ quan tâm đến việc bảo đảm an toàn cho Bao đại ca và Công Tôn đại ca là tốt rồi. Căn phòng sáng đèn kia, chính là phòng lúc trước của ta.

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm: Dài dòng, người không nói ta cũng biết.

Ngày đó, thời tiết cũng không khác gì mấy với bây giờ, cũng là buổi tối, rất giống, canh giờ cũng không khác biệt lắm với lúc này, ta nghe thấy phòng của Công Tôn đại ca bên kia có tiếng động, liền đứng lên đẩy cửa sổ ra xem xét. Đúng lúc nhìn thấy Công Tôn đại ca khoác áo choàng từ trong phòng của y đi ra, trước phòng của y, có một khoảng đất trống màu trắng, vừa lúc nở hoa, người cũng biết, Công Tôn đại ca là tính cách văn nhân, ta thấy bộ dạng của y như vậy, cũng không cảm thấy kỳ quái, ngày thường y vẫn thích nào là ngâm thơ nào là ngắm người trước hoa cỏ, ta nghĩ thầm, có thể y lại nghĩ ra bài thơ nào hay, cũng không muốn tới làm phiền y, đang định đóng cửa sổ trở về ngủ tiếp, chợt nghe thấy ngoài tường bên kia có người nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ta kinh hãi trong lòng, sợ là kẻ xấu, đang muốn quát lên, không ngờ Công Tôn đại ca đột nhiên nói: Người, đến rồi.

Chắc người chưa từng nghe qua âm thanh như vậy đâu? Trong sáng mềm mại, giống như lông vũ.

Y nói: Người, đến rồi.

Giống như đã đợi rất lâu rất lâu, rốt cuộc đợi được đến thời khắc này, nếu người nọ vẫn chưa đến, y sẽ tiếp tục đợi như vậy.

Bên kia, có người vượt tường đến, mặc y phục màu trắng, ở trong đêm, vô cùng rực rỡ chói mắt.

Bàng Thống.

Ngọc Đường, mặc dù là trong bóng đêm, ta vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của nam nhân kia, tràn ngập thương tiếc, còn có, dục vọng.

Hắn không nói gì, đi đến trước mặt y, một bàn tay xuyên qua mái tóc dài ôm lấy cổ của y, một bàn tay đỡ lấy thắt lưng của y.

Lúc này ta mới hiểu được, hai người kia, thế lực ngang nhau, hiểu rõ tâm tình của nhau, nhưng mà ai cũng không chịu nói ra, ngày qua ngày chờ đợi, ngày qua ngày lưỡng lự, rốt cuộc lâm vào tình cảnh không thể kiên trì.

Y nói: Người, đến rồi.

Là đang kể lại một sự thật âm mưu đã lâu, mà không phải là, kinh ngạc vui mừng chất vấn sự xuất hiện đột ngột của hắn.

Cảm giác như vậy, giày vò lẫn nhau rất lâu, oán trách quá sâu.

Hắn chỉ biết, chấp nhận dốc toàn lực ứng phó.

Bất hồi trọng tử*. Vượt tường đến.

(*Bất hồi trọng tử du ngã tường: "Trọng tử" là từ nữ tử thường dùng để gọi nam tử mà mình thích. Có thể hiểu câu này là "chàng ấy không hồi hận vượt tường qua nhà ta" LOL Người xưa có câu "Du tường toàn huyết" ý chỉ tình yêu bất chính của nam nữ, không theo mệnh lệnh của cha mẹ, không có mai mối. Tóm lại là "bất chính đương quan hệ" LOL)

Trước kia, lúc đi tìm Thiên mang, ta nghĩ, Bàng Thống chỉ mong muốn quyền lực cao nhất, a, tới hôm đó, ta mới biết được, dã tâm của nam nhân kia lớn đến mức nào, giang sơn mỹ nhân, hắn đều muốn hết.

Hắn nói với y: Công Tôn công tử, thật có nhã hứng, đã hơn nửa đêm còn ngắm hoa sao?

Không phải ngắm hoa, mà là ngắm người.

A? Bản vương rất muốn biết, là ai có thể vào được trong mắt của công tử.

Ngắm người trong lòng.

Tình cờ gặp gỡ, ngắm người trong lòng. Cùng ta. Trút hết hoài bão.

Đó là một hồi gặp gỡ lơ đãng, cũng là một hồi so đo lâu dài.

Ngọc Đường, người có ngửi thấy mùi hoa không?

Ừ. Là, sơn chi phải không?

Công Tôn đại ca thích sơn chi, mỗi ngày đều cắm hoa tươi ở chậu thủy tinh đặt bên dưới cửa sổ. Sau khi trời sáng, ta dẫn người đi xem, bây giờ, hạ nhân trong phủ, vẫn ngày ngày hái sơn chi tươi cắm ở chỗ đó.

Bạch Ngọc Đường thở dài: Người trong phủ Thị lang, thật ra đã học được phong nhã của Công Tôn đại nhân a.

Không phải là người của phủ Thị lang. Là phủ Trung Châu Vương, mỗi ngày sai người đưa hoa tươi tới.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, không biết nên mở miệng sao cho tốt.

Chợt nghe Triển Chiêu tiếp tục nói: Hoa sơn chi đêm đó, không biết tại sao, thơm đến mức làm người ta không mở mắt lên được, chỉ sợ là nở quá mức tràn trề, các loại hoa đầy trong viện, đều bị nó che lấp.

Người biết không, ta không thích hoa, người nhìn trước phòng của ta đi, không có trồng hoa.

Sơn chi kia thật sự xông đến mức làm ta khó chịu, ta liền đóng cửa sổ lại, lên giường ngủ.

Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi: Sau đó thì sao?

Sau đó? Ngọc Đường, có thể ta uống hơi nhiều rồi, đau đầu, chúng ta nghỉ ngơi trước đi.

Ngày mai ta lại nói tỉ mỉ cho người.

Chi tử: Hay được gọi là hoa sơn chi

9. Chương 9

Lúc Bạch Ngọc Đường tỉnh lại đã là giữa trưa, tính tính canh giờ, chỉ sợ Triển Chiêu vẫn còn đang đi tuần. Trên bàn là tờ giấy Triển Chiêu để lại: Ngọc Đường, nếu người đói bụng thì cứ dọn đồ trù phòng.

Bạch Ngọc Đường chỉnh lý xong xuôi, nhìn kỹ bài trí trong phòng, quả nhiên không giống với phòng của Triển Chiêu ở Khai Phong phủ, chần mần đều là màu lam nhạt, trên bàn là chiếc khay sứ màu thiên thanh, bên trong có quả phật thủ tươi, nói như vậy chủ nhân nơi này biết rất rõ tính cách của Triển Chiêu, cảm thấy mỗi đồ vật đều vô cùng tương xứng với Triển Chiêu, hẳn không khỏi cảm thán trong lòng, nhìn cây phật thủ kia đến phát ngốc.

Vừa lúc Triển Chiêu đi vào, nhìn thấy cảnh như vậy, cười nói: Ngọc Đường, hay là người đói đến mức muốn ăn quả phật thủ kia rồi?

Bạch Ngọc Đường xoay người, cũng cười: Chẳng phải sao, ta còn muốn ăn luôn cả cái khay này.

Lúc này hẳn mới thấy Triển Chiêu bưng một chén mì trong tay, đặt ở trước mặt hắn: Ta vừa mới trở về, đến trù phòng hỏi, họ nói người vẫn chưa dọn đồ ăn, ta đoán chắc người cũng tỉnh rồi, nhờ bọn họ làm một chén mì, người mau ăn đi, uống nhiều như vậy mà không ăn chút gì đó thì cơ thể sẽ không chịu được đâu.

Đôi mắt như ngọc đen của Bạch Ngọc Đường lấp lánh nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng không lảng tránh, cười khanh khách nhìn hắn.

Hai người đối diện một hồi, Bạch Ngọc Đường nói: Triển Chiêu, đây là câu dài nhất người nói với ta kể từ khi hai chúng ta quen biết.

Chẳng phải hôm qua ta nói với người nhiều hơn sao?

Kia không giống. Đó là người đang nói về người khác, còn câu này, người chỉ nói với một mình ta.

Nếu người thích, ta sẽ thường xuyên nói cho người nghe.

Triển Chiêu! Từ khi nào người học được miệng lưỡi trơn tru như vậy!

Ngọc Đường, người không nghĩ xem mỗi ngày ta ở cùng với ai, Bao đại nhân a!

Bạch Ngọc Đường nhin không được nở nụ cười, bưng bát mì kia lên ăn ngay, mới vừa ăn một miếng, hắn cảm thán nói: Mì này, sao lại ngon như vậy!

Đó là tất nhiên, nếu người muốn ăn ngon uống ngon, nhất định phải đi theo Công Tôn đại ca, về mặt này hẳn sở trường nhất, nước mì này là dùng hơn mười loại dược liệu nấu ra, chuyên dùng để ăn sau khi uống rượu.

Một chén mì mà chú trọng như vậy!

Đúng vậy! Bàng Thống đã từng nói, Công Tôn Sách a, chính vì trù nường của quý phủ của người, ta đã không nở rời đi rồi.

Bạch Ngọc Đường thấy hắn nói về Bàng Thống tự nhiên như vậy, trong lòng thoải mái, người kia, từ trước đến nay luôn tận lực cố ý lảng tránh vấn đề này, nhưng mà, đến cuối cùng phát hiện ra dù có làm gì thì cũng không thể lảng tránh, vậy chi bằng cứ thản nhiên đối mặt tiếp nhận.

Bạch Ngọc Đường ăn xong, Triển Chiêu nhìn hắn trầm ngâm không nói, trong lòng hiểu rõ, hắn nói: Ngọc Đường, người, đi theo ta.

Bạch Ngọc Đường theo hắn đến một sân trong ở bên mặt khác của căn phòng phía trước, thấy bên đó, đủ loại hoa cỏ, phối hợp cực kỳ thích hợp, không có vẻ gì là lộn xộn. Nhất là mảng mầu đơn trắng trước phòng, đang lúc cuối xuân, khai nở hết sức phồn hoa.

Dưới mái hiên quả nhiên có một chậu thủy tinh, nói là chậu, thật ra cũng không quá lớn, bên trong có cắm sơn chi tươi mới, mùi hoa thơm ngào ngạt, lượn quanh mái hiên, không biết bay đến nơi nào.

Triển Chiêu mở một cánh cửa ra, nói: Vào đi.

Bạch Ngọc Đường đang do dự, lại thấy Triển Chiêu cười nói: Đây là thư phòng, không phải phòng ngủ, người không cần câu nệ.

Bạch Ngọc Đường vào phòng, liền thấy trên tường có một bức chữ, trên viết: Bích y thủy nhiễm tương trúc ngạn, nha tấn dạ thấu nghiễm hàn lâu.

(*Tạm dịch: Áo người xanh biếc nhuộm bờ trúc, trong đêm tóc huyền thấu cung hằng.)

Chữ kia mạnh mẽ như rồng bay, vô cùng khí phách. Hắn không khỏi ca ngợi: Chữ tốt! Nhưng mà, giọng điệu này, thật lỗ mãng.

Triển Chiêu bĩu môi: Lỗ mãng? Vậy phải xem là ai đối ai.

Triển Chiêu chỉ vào hai chén trà trên bàn nói: Ngọc Đường, người là người từng trải sự đời, có thể nói thử hai chén trà này như thế nào không?

Bạch Ngọc Đường nhìn chén trà kia, một xanh một trắng, đều được chạm khắc từ một khối ngọc tốt tròn vẹn mà thành. Sau đó hắn cầm lấy chén màu xanh sợ hãi la lên: Ngọc bích này tuyệt đối là cực phẩm của cực phẩm, càng hiếm thấy chính là, có thể khắc thành cái chén như vậy, tất nhiên là dùng một khối ngọc hoàn chỉnh rất lớn, trời ạ, Triển Chiêu, trong phủ Thị lang các người lại có đồ tốt giá trị liên thành như vậy!

Triển Chiêu cười nói: Vậy người xem ngọc trắng kia đi?

Bạch Ngọc Đường cầm chén màu xanh, không nỡ buông tay, hắn nhìn về cái chén ngọc trắng bên kia, nói: Ngọc dương chi tốt như vậy nghìn vàng vạn vàng cũng khó có được a! Triển Chiêu! Công Tôn đại nhân là quan thanh liêm sao?! [=)))]

Triển Chiêu bất đắc dĩ nói: Dương... dương nhiên rồi.

Bạch Ngọc Đường bỏ chén ngọc bích kia xuống, lại cầm lấy chén màu trắng, tay hắn bắt giác run lên, kinh hãi hô: Noãn ngọc?!

Triển Chiêu! Đây là noãn ngọc!

Trời ạ! Đừng nói là nghìn vàng vạn vàng, đừng nói là vô giá, cho dù đem cả nửa giang sơn để đổi lấy ngọc này, cũng rất đáng giá!

Triển Chiêu sâu kín nói: Công Tôn đại ca sợ lạnh, không biết người nọ tìm ở đâu được ngọc này khắc thành chén trà, nước ở trong chén, nguội đi rất chậm.

Bạch Ngọc Đường gật đầu nói: Người này, cẩn thận đến mức như vậy.

Sáng sớm sau đêm đầu tiên hắn đến đây, ta ở trong viện luyện kiếm giống như mọi ngày, người nọ đẩy cửa đi ra.

Ngày ấy sương sớm lượn lờ, dưới mái hiên mẫu đơn trắng như tuyết một mảng mờ mờ, trong mắt ta, không thấy chân thật.

Khi đó ta đột nhiên hiểu được, tại sao, sau khi Công Tôn đại ca tìm Thiên mang trở về, trước phòng của hắn lại có luống mẫu đơn kia.

Khí thế của người nọ, chính là giống như hoa này, kiêu quý tự nhiên.

Ta thấy hắn đi ra, không còn tâm trạng để luyện nữa, liền đứng ở đó nhìn hắn.

Hắn cũng không nói gì, chỉ sâu kín cười, gót áo của trường sam màu trắng theo gió bên chân hắn nhẹ lướt, khí thế của hoa mẫu đơn kia, dường như cũng bị hắn đè ép.

Hắn nhìn ta một hồi, lại lập tức bước đi, đầu cũng không quay lại.

Rồi sau đó, Công Tôn đại ca đi ra, thấy ta đứng ở trong viện, hắn nói: Triển Chiêu, hôm nay mặt trời thật kỳ quái.

Ta nói: Kỳ quái chỗ nào?

Hắn nói: Lúc trước ta thức dậy nó đều ở phía đông, sao hôm nay lại chạy sang phía nam rồi.

Ta biết hần đang nói đùa, muốn che lấp đi chuyện ngày ấy hần thức dậy muộn. Bạch Ngọc Đường không nhin được nói chen vào: Triển Chiêu, người, sẽ không đứng từ sáng sớm đến giữa trưa chứ?

Mặt của Triển Chiêu thoáng đỏ lên: Cũng... không phải a.

Ai ngờ sáng sớm ngày thứ hai, người nọ mới đến lại. Lúc tới, trong tay xách theo một giỏ sơn chi tươi.

Ngọc Đường, đường đường là Phi Tinh Tướng quân mà xách theo một giỏ sơn chi, người có thể tưởng tượng được cảnh đó không? Thật sự thật sự rất buồn cười!

Khi đó Công Tôn đại ca vừa mới ra khỏi giường, hần đẩy cửa sổ ra, nói: Trước tiên người đừng đi vào, thay hoa trong cái chậu này đi đã.

Người nọ nói: Người thật biết sai bảo người khác, có biết tìm cái giỏ hoa này mất rất nhiều công sức hay không.

Công Tôn đại ca nói: Không biết. Cũng không muốn biết.

Không muốn biết cũng cố tình nói cho người biết, ngoại trừ hoa viên của tiểu gia hỏa Triệu Trinh ra, làm gì có chỗ nào tìm được loại hoa sơn chi mà người nói, thật không hiểu được mấy người đọc sách các người mỗi ngày nghĩ cái gì. Hoa nào mà chẳng giống nhau, cứ khẳng khẳng muốn loại này.

Bạch Ngọc Đường nói vào: Hần, vậy mà hần gọi thẳng tọc danh của Hoàng Thượng!

Triển Chiêu nói: Đừng nói tọc danh, ngay cả ngự hoa viên cũng tự nhiên ra vào.

Công Tôn đại ca không nói gì, chắc là đang tức giận.

Ta và Bao đại ca sợ nhất chính là cái tính hễ chút là giận của hần, thật sự chẳng có cách nào.

Quả nhiên nghe người nọ nói: Sách, ta nói đùa, người đừng tức giận a.

Bàng Thống, là bề tôi, sao có thể vô lễ đến mức này, đây là người đại bất kính!

Người nọ lạnh lùng hừ một tiếng: Hần thân là Hoàng Thượng, nhưng có chỗ nào xứng để ta tôn kính. Ta chỉ có thể nói, sau này không tới hoa viên của hần lấy hoa nữa.

Công Tôn đại ca nói: Ai, mặc kệ là thế nào, coi như người đã lui một bước. Trẻ nhỏ dễ dạy, chỉ là gánh nặng đường xa.

Ừ, ta thấy cứ trực tiếp nhổ cái cây kia trồng vào hoa viên của ta thì tốt rồi.

Vậy chẳng thà người trực tiếp trồng vào viện của ta luôn đi!

Sách, ta cũng không muốn người phải gánh vác tội danh đại bất kính a, hắc hắc, hơn nữa, hoa ở trong vườn của ta thì ta mới có thể đem tặng cho người mỗi ngày a.

Bạch Ngọc Đường âm thầm bội phục trong lòng, người ta nói những câu ân ái, sao lại có trình độ như vậy! Sau đó hần hỏi: Lúc đó người ở đâu, nghe lên người ta nói chuyện?

Triển Chiêu cười khổ: Cũng không phải ta cố ý nghe lén, nói cho cùng, nếu người ta đứng trên mái nhà, muốn không nghe thấy những chuyện người khác nói phía dưới cũng khó a, điều đó, Ngọc Đường người hần là rất có kinh nghiệm.

Trung Châu Vương ngày ngày đêm đêm lưu luyến Thị lang phủ, mọi người ở thành Biện Lương đều biết.

Muốn không biết cũng khó.

Sáng sớm mỗi ngày, thủ hạ của Bàng Thống chính là Phi Vân Kỳ đều đưa hoa đến Thị lang phủ, vó ngựa trong veo, đạp lên con đường đá dăm sương, ngày ngày đúng giờ vang lên.

Hồng trần nhất kỵ (1).

Bạch Ngọc Đường nhếch nhếch miệng, cười nói: Phi Vân Kỳ? Đưa hoa? Trời ạ? Vậy mùa đông thì sao?

Mùa đông? Sương dày ngựa trượt (2), lại càng khó phải quay về.

Ta nói là, mùa đông sao còn có thể gửi sơn chi a, khi đó đã qua mùa hoa.

Ngọc Đường, mọi chuyện đều do con người tạo nên. Hơn nữa, có chuyện gì mà Trung Châu Vương không thể làm chứ?

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm thật lâu, sau đó nói: Sinh con.

Triển Chiêu ôm đầu, vô lực nói: Người và Bao đại nhân, quả thật, quả thật... có lỗi suy nghĩ cực kỳ giống nhau, Bao đại nhân cũng từng nói như vậy.

Hai mắt của Bạch Ngọc Đường tối sầm, đau khổ kêu một tiếng: Sao ta có thể nghĩ giống như người kia chứ!

(1) Nhất kỵ hồng trần. Xuất phát từ bài “Quá Hoa Thanh cung” của Đỗ Mục.

Đỗ Mục từng đi qua Hoa Thanh cung của Dương Quý phi, sau đó sáng tác ra bài thơ này.

Quá Hoa Thanh cung

Trường An hồi vọng, tú thành đôi. Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu. Vô nhân tri thị lệ chi lai.

Nhất kỵ hồng trần nói đến việc Đường Huyền Tông Đường Minh Hoàng hạ lệnh cho binh lính của mình cưỡi ngựa ngàn dặm đưa quả vải (lệ chi) từ xa về mà vẫn còn tươi nguyên để làm vui lòng Dương Quý phi.

Ở đây có thể hiểu là Tiểu Bàng học theo Đường Huyền Tông đưa quà đến tặng làm vui lòng mỹ nhân, cũng có thể hiểu được anh đã dày công đến mức nào để cửa đổ Đệ nhất tài tử của chúng ta =))

(2) Mã hoạt sương nùng/ Mã hoạt sương trọng: M đọc trên baidu có giải thích là: Hồi xưa vẫn chưa có đường nhựa, đường làm từ đá tảng nên sương dày đường sẽ trơn. Qua câu này có thể thấy được ý muốn giữ đối phương lại: Sương dày, sẽ cảm lạnh, đường trơn, ngựa sẽ trượt, nếu về thì sẽ rất lo lắng, nên... thôi cứ ở lại đi. Chắc những hôm đó chính Bàng Thống sẽ đưa hoa a:))

(Bonus) Ngọc bích, ngọc dương chi, noãn ngọc.

10. Chương 10

Thật lâu về sau, Bạch Ngọc Đường vẫn có thể nhớ như in quang cảnh ngày ấy, Triển Chiêu ngồi ở trên ghế bên dưới cửa sổ, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về quyển sách ở trên bàn, ngoài cửa sổ là mùi hoa sơn chi, có lẽ, còn có mùi của mẫu đơn, từng đợt từng đợt tràn vào trong phòng.

Những chuyện cũ đó, quá khứ của y, sự qua lại của bọn họ, đôi mắt trong veo như nước của Triển Chiêu ánh lên từng chút dịu dàng và tràn trề đau khổ, kể cho hắn nghe.

Sau khi Bàng Thống đến ở, ta cảm thấy hơi bất tiện, muốn dọn qua sống ở chỗ của Bao đại ca, nhưng sợ cứ như vậy dọn đi sẽ làm Công Tôn đại ca đau lòng, ta nghĩ đến việc tìm một chức vị ở Khai Phong phủ, vậy thì dọn đi mới danh chính ngôn thuận.

Không ngờ Hoàng Thượng cất nhắc, phong Triển mô làm Ngự tiền đối đạo thị vệ, còn ban cái tên Ngự Miêu làm cho Bạch huynh vô cùng giận dữ.

Nhưng quan phủ làm việc dong dài phức tạp, xưa nay vẫn vậy, công văn nhậm chức tạm thời vẫn chưa đến tay, ta đành phải tiếp tục ở lại phủ Thị lang này, ban ngày ta cùng Bao đại nhân đi phá án, buổi tối đi ngao du khắp nơi, mãi đến lúc tối khuya mới trở về.

Ta nhớ rõ ngày hôm ấy, dường như là trước hay sau Trung thu gì đó, trời đổ mưa, đến khuya ta mới trở về, vừa mới đi qua cổng chính thì nhìn thấy phòng của Công Tôn đại ca vẫn còn sáng đèn, ta đang vô cùng ngạc nhiên trong lòng, lại thấy Bàng Thống từ trong phòng đi ra.

Mưa thu kia tuy không coi là lớn, nhưng mà giội vào người thì vẫn rét lạnh, Bàng Thống cũng không che ô, hắn mặc áo khoác ngoài màu trắng.

Trên áo có vòng hoa mẫu đơn dệt bằng chỉ bạc, dưới ngọn đèn chiếu rọi, hàn quang lấp lánh.

Hắn đi rất gấp, bộ dáng nổi giận đùng đùng. Sau đó Công Tôn đại ca đi ra, mặc trên người, y phục màu đen huyền.

Ta vừa thấy đã biết, y phục này, là bộ ta giúp Bao đại ca chỉnh sửa.

Hai người bọn họ, mỗi khi đến lễ tết, sẽ tặng quà cho nhau.

Bạch Ngọc Đường cảm khái: Cảm tình của hai người bọn họ, thật đúng là sâu đậm.

Sâu đậm thì sâu đậm, nhưng mà... mỗi lần tặng quà, nhất định là thứ đối phương không thích nhất.

Ví dụ như Công Tôn đại ca ghét màu đen, Bao đại ca nhất định phải tặng quần áo màu đen cho hắn. Bao đại ca sợ nhất là uống thuốc, Công Tôn đại ca vẫn luôn dùng dược liệu làm thành bánh trung thu nhân dược liệu tặng cho hắn.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu: Đây, cần gì phải làm như vậy?

Chẳng qua là cảm thấy chơi rất vui, bọn họ đã chơi không biết chán đến hơn hai mươi năm.

Nhưng cả hai lại không chịu nhận thua, ví dụ như nếu Bao đại ca ăn bánh trung thu kia, Công Tôn đại ca nhất định sẽ mặc quần áo này.

Bạch Ngọc Đường âm thầm vui mừng, thật may, thật may, không làm thanh mai trúc mã với hai người kia.

Ta nhìn hai người bọn họ một người đứng ở trong mưa muốn đi, một người đứng ở trước cửa muốn giữ, bản thân ta cũng tiến thoái lưỡng nan, sợ chỉ cần cử động một chút, để cho bọn họ biết ta đang ở đây, tình cảnh đó, sẽ càng thêm xấu hổ.

Chợt nghe Công Tôn đại ca nói: Bàng Thống, bây giờ ngươi muốn đi đâu?

Người nọ ngừng bước chân, nhưng vẫn đưa lưng về phía hắn, lạnh lùng nói: Chẳng phải Công Tôn đại nhân bảo bản vương đi tìm hồng nhan tri kỷ sao, bản vương xin tuân theo lời đại nhân dạy bảo, bây giờ đi.

Ngươi, cứ như vậy mà đi?

Người nọ bỗng nhiên xoay người lại, lớn tiếng nói: Không đi như vậy thì đi như thế nào?! Công tử có áo của Bao đại nhân ở bên cạnh, còn cần bản vương giữ nệm trải giường sao!

Bạch Ngọc Đường không khỏi thở dài: Ai, đang yên đang lành là một tướng quân, lại bị Công Tôn đại nhân giây vò thành bộ dáng oán phụ như vậy.

Lời của Công Tôn đại ca đều nghẹn lại, hắn nói: Ngươi, nếu ngươi đã muốn đi, dù sao cũng phải... mang ô đi.

Được, cung kính không bằng tuân lệnh, phiền đại nhân lấy ô đưa cho bản vương đi.

Công Tôn đại ca xoay người vào phòng, lát sau cầm theo một chiếc ô giấy dầu đi ra, hắn đứng trước cửa dưới mái hiên, không đi về phía trước, chỉ vươn chiếc ô ra ngoài.

Bàng Thống đành phải đi về lấy ô, cả người vẫn còn bị giội thấu trong mưa.

Không ngờ, tay còn chưa đụng tới chiếc ô kia, Công Tôn đại ca đã vung mạnh chiếc ô lên đánh ập xuống người nọ. Lúc đó ta cũng không dự đoán được hắn sẽ có chiêu thức ấy, chắc hắn Bàng Thống còn đang trong cơn giận không phòng bị kịp, tuy công phu của hắn rất cao, có né được một chút, nhưng vẫn bị chóp của chiếc ô quất tới đỉnh đầu.

Hắn kinh hãi, trở tay cầm lấy một đầu của chiếc ô, một đầu khác vẫn còn ở trong tay của Công Tôn đại ca, hai người cứ giằng co như vậy, cuối cùng nhất thời im lặng.

Sau đó, chợt nghe thấy Bàn Thống quát, thật ra là rống lên: Công Tôn Sách! Người có biết là đánh vào đầu sẽ làm người ta ngốc đi không hả!

Công Tôn đại ca không nhanh không chậm nói: Đương nhiên là biết, ta chính là muốn đánh cho người ngốc đi, đỡ cho người khỏi phải thính phong thị vũ*.

(*Thính phong thị vũ: Mới nghe gió nổi đã nghĩ mưa rơi, mới nghe đồn đại đã nghĩ là thật)

Bạch Ngọc Đường bội phục đến mức tái mặt: Công Tôn tiên sinh thật không hổ danh là Đệ nhất tài tử Đại Tống a, ngay cả việc nhà cũng kiên trì chiến lược địch tiến ta lui địch ở ta phá địch mệt ta đánh địch lui ta đuổi sải bước tiến thoái dụ địch xâm nhập tập trung binh lực tiêu diệt từng bộ phận của địch đánh du kích là chính nhưng không bỏ qua vận động tiến công trong điều kiện có lợi a. Triển Chiêu, thảo nào người ta nói, không có tài mới là đức*, nếu nữ tử trong thiên hạ đều trí tuệ mưu lược giống như Công Tôn tiên sinh, thời nay đã thay đổi rồi. (Hơi của Ngũ gia thật dài a =)))

(*Câu này đầy đủ là “Nam tử hữu đức tiện thị tài, nữ tử vô tài tiện thị đức” của Trần Kế Minh (Trần Mi Công) người thời nhà Minh học rộng tài cao, dịch ra là: Nam giới có đức mới có tài, phụ nữ không có tài mới là đức, mang ý chỉ trọng nam khinh nữ, con gái không nên học nhiều, không cần đọc sách biết làm thơ...)

Triển Chiêu nói: Ai nói... ai nói là không đúng đâu. Lúc ấy ta cũng toát mồ hôi dùm Bàn Thống, có thể hẳn vẫn chưa hiểu rõ tính chất quan hệ giữa Công Tôn đại ca và Bao đại ca, không biết tại sao bỗng nhiên ăn phải dấm chua, lại không biết tại sao bỗng nhiên bị đánh.

Sau đó, công văn nhậm chức của ta đến, ta liền nói với Công Tôn đại ca chuyện muốn dọn qua Khai Phong phủ, lúc ấy hẳn chỉ nói: Triển Chiêu, phòng của người ta vĩnh viễn giữ lại cho người, lúc nào người muốn về thì cứ về, đừng để tên than đen kia ăn hiếp.

Ngày ta đi, là sáng sớm, vốn định thừa lúc sáng sớm, cứ như vậy mà đi cho xong, không ngờ Công Tôn đại ca và Bàn Thống đã dậy rồi, bọn họ đứng đợi ở trước cửa lớn.

Bàn Thống kia nhìn thấy ta, cười nói: Hôm qua bản vương bốc một quẻ, nói là sáng nay có cố nhân đi xa. Quả nhiên quả nhiên.

Ta nói: Vương gia nói đùa rồi, ta chỉ đến Khai Phong phủ, sao có thể cho là đi xa.

Người nọ không nói nữa, mỉm cười, nhìn về phía Công Tôn đại ca.

Ta luôn nhớ rõ, ngày ấy Công Tôn đại ca mặc bộ áo màu xanh lá nhạt, góc áo thêu cành trúc, là bộ dáng như lúc ta gặp hắn lần đầu.

Hắn đi đến trước mặt ta, vươn tay. Trong khoảnh khắc ấy ta cảm thấy như bị ảo giác, người vẫn giống như người của trước kia, nhưng mà, lòng bàn tay kia, đến tận cùng là năm nào tháng nào, trong lúc không hay không biết, đã có thêm những đường cong dây dưa.

Rõ rệt, mà quanh co.

Ta cầm lấy tay của hắn, hắn nói: Triển Chiêu, ta, cuối cùng, thật có lỗi với người.

Ánh mắt của hắn khi đó, ở trong ánh nắng ban mai, là trời quang minh mông vô bờ vô bến.

Thì ra, hắn, cái gì cũng đã biết rồi.

Ta không biết nói sao cho phải, chỉ cảm thấy trong mắt đau rát cay cay.

Bàn Thống kia đột nhiên cười ha hả, hắn nói: Các người đang tính làm cái gì, cũng đâu phải là gả con gái đi.

Công Tôn đại ca nói: Chẳng lẽ không phải là gả con gái đi sao, lại còn là gả đến Khai Phong phủ, lấy phải người chồng không hiền lành.

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa, từ xa về gần, thì ra là Phi Vân Kỳ đưa hoa đến, người nọ nhìn thấy Bàng Thống, xoay người xuống ngựa cúi chào, trong giỏ hoa sơn chi, một đoá hoa bỗng nhiên bay xuống.

Ta theo bản năng muốn đón lấy, không ngờ tay áo của Bàng Thống quăn đến, hoa kia, rơi vào trong tay của hắn.

Hắn mỉm cười với ta, trong nụ cười đó không có bất cứ cảm tình gì, ấm áp, hay là cười nhạo, đều không có.

Hắn đặt hoa vào trong tay của Công Tôn đại ca, sau đó nhận lấy hoa từ Phi Vân Kỳ.

Sau khi ta từ biệt bọn họ, đi trên con đường lớn trong không khí sáng sớm lạnh lẽo của thành Biện Lương, tiếng vó ngựa trong suốt của Phi Vân Kỳ vẫn còn vang ở bên tai, gạt đi không được.

Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh bình minh đỏ rực chiếu rọi như xé rách thiên không, nhiều điểm tích dần, tụ lại rơi xuống.

Ngọc Đường, có rất nhiều chuyện sẽ qua đi như thế, chỉ cần, người chịu đi.

Bạch Ngọc Đường lại nở nụ cười, đây là lần đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy hắn cười như vậy, mắt phượng hẹp dài hơi hơi nheo lại, khóe miệng cong lên, hắn nói: Triển Chiêu, ta không giống với ngươi, ta cho rằng, tuyệt đối, sẽ không buông tay.

Bạch Ngọc Đường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Triển Chiêu như vậy, không còn bình tĩnh ôn hòa như thường ngày nữa, trong mắt, là ưu thương nặng trĩu.

Ta quay đầu lại, thấy hai người kia vẫn còn đứng ở trước cửa, một trắng một xanh, mùi hoa sơn chi, hương bay đầy đặn, bầu bạn như bóng với hình.

Rốt cuộc ta hiểu được, hai người bọn họ gặp nhau cũng không phải là sự trùng hợp của số mệnh, mà là sự tất nhiên của số mệnh đã an bài.

Giữa bọn họ, bất luận là sớm chiều bầu bạn hay là cách xa ngàn dặm, bất luận là kẻ nào, cũng không thể chặt đứt huyết mạch tương liên.

11. Chương 11

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên đứng lên đi đến đứng trước mặt Triển Chiêu, gần từng tiếng rõ ràng: Triển Chiêu, nếu ngươi hiểu được, tại sao, còn làm khó chính mình như vậy?

Triển Chiêu nhìn hắn với ánh mắt trong suốt vô tội, chậm rãi nói: Ngọc Đường, chính ngươi, chẳng phải cũng vậy sao?

Gió buổi chiều ngày hôm ấy vô cùng ấm áp mát rượi, xuyên vào trong nhà, làm cho trang sách trên bàn nhẹ nhàng lật khẽ.

Bạch Ngọc Đường vươn tay, một tay đè quyển sách kia lại, một tay, tỏ vẻ muốn vén lọn tóc rũ xuống bên má của Triển Chiêu, Triển Chiêu quay đầu đi, đứng lên, cười nói: Nói nhiều chuyện như vậy, khát rồi, ta đi lấy nước.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu xoay người đi ra khỏi cửa, vẻ mặt dờ khóc dở cười vì chiếm tiện nghi chưa thành.

Triển Chiêu bưng trà về, gọi Bạch Ngọc Đường uống trà.

Bạch Ngọc Đường nhìn trà trong chén, xanh tươi sáng sủa, uống vào trong miệng, lại lờ mờ đắng lên, hắn bất giác nhíu mày.

Triển Chiêu nói: Trà này, lúc đầu là Hoàng Thượng ban cho Bao đại nhân, đại nhân sợ đắng, liền tặng lại cho Công Tôn đại ca, bây giờ nhớ lại, trà này cũng một năm rồi, hương vị vẫn còn tươi xanh như vậy.

Một năm rồi. Nhanh như vậy, một năm đã trôi qua sao?

Ngọc Đường, ngày trước ta thường nghe người ta nói, thời gian trôi rất nhanh. Ta cảm thấy thật buồn cười, ta khao khát thời gian nhanh lên, nhanh lên, nhưng bây giờ, đột nhiên phát hiện, trong những lúc người không để ý, thời gian, thật sự trôi đi như bay, không để lại chút dấu vết.

Nhưng mà, cảnh còn người mất. Mọi chuyện đã rồi (1).

Hương vị, vẫn còn tươi mới như lúc ban đầu.

Năm ấy gần tới lễ mừng năm mới, Hoàng Thượng mở yến tiệc lớn chiêu đãi các quần thần.

Ngày ấy ta với Bao đại ca và Công Tôn đại ca đi cùng nhau. Đến trước cửa cung, thấy Bàng Thống đứng ở đó, cười với chúng ta, nhưng không đợi chúng ta, tự mình đi vào.

Bởi vì cấp bậc khác biệt, Bàng Thống cũng không ngồi cùng chúng ta, hẩn ngồi ở nơi đó tự rót tự uống, trong một lúc, không có ai dám đi tới kính rượu.

Cho dù cách một khoảng xa như vậy, cho dù cách nhiều người như vậy, ánh mắt hẩn nhìn về phía chúng ta, vẫn kiên định rõ ràng như trước.

Tửu lượng của Công Tôn đại ca kém, có người kính rượu, Bao đại ca có thể ngăn được thì sẽ ngăn, nhưng hẩn vẫn uống hết mấy chén, mặt lập tức đỏ lên.

Bên kia, có người lấy thêm dũng khí đi kính rượu cho Bàng Thống, Bàng Thống cũng không đứng dậy, cực kỳ ngạo mạn.

Công Tôn đại ca nói với Bao đại ca: Bao Chứng, đi, chúng ta đi kính rượu cho Bàng Thống.

Bao đại ca nói: Công Tôn Sách, chắc chắn người đã uống nhiều rồi, uống nhiều tất nhiên không phải là lỗi của người, nhưng cố tình gây sự thì chính là người không đúng.

Sao ta lại cố tình gây sự?!

Hai ta đi kính rượu cho Bàng Thống, hẩn có vui vẻ hay giận dữ thì chẳng phải đều đụng tới bệnh tim sao.

Người mới có bệnh tim!

Cho nên mới nói, nữ sinh ngoại tương*, xem như ta nuôi người uống công rồi.

Bao Chứng!!

(*Nữ sinh ngoại tương/ nữ sinh ngoại hướng: Con gái lớn thì phải gả đi, trong lòng người con gái luôn hướng về nhà chồng. Ý Đại Bao là Sách bảo bố chưa gì đã bệnh chồng rồi =)))

Ta thấy hai người bọn họ sắp đánh nhau đến nơi rồi, bèn đi qua khuyên can, sắc mặt của Bàng Thống bên kia, đã sớm âm tình bất định.

Công Tôn đại ca không thèm đếm xỉa gì tới Bao đại ca nữa, hẩn vung tay áo, tự mình cầm chén rượu đi qua.

Bao đại ca vừa thấy cũng hấp tấp chạy theo.

Ngày đó, không biết tại sao, ba người bọn họ đều mặc áo trắng, đứng ở nơi đó, vóc người tương đương, thể nhưng khí chất dung mạo, mỗi người một vẻ, nhưng vẫn xuất sắc đến mức chói mắt mọi người.

Ta không biết có phải là ảo giác của ta hay không, ngay trong tích tắc đó, toàn bộ đại sảnh, lại trở nên im lặng.

Hoặc là, trong đầu ta bỗng chốc trống rỗng?

Bao đại ca và Bàng Thống uống một hơi cạn sạch, Công Tôn đại ca uống trước nửa chén, vừa mới hít một hơi, muốn tiếp tục uống phần dư lại, người nọ liền lấy cái chén trong tay của hẩn, uống hết phần rượu còn thừa.

Lần này, ta dám khẳng định không phải là ảo giác của ta, toàn bộ đại sảnh, thật sự trở nên im lặng.

Sau đó, ta nghe thấy Hoàng Thượng ở nơi nào đó nói: Trung Châu Vương, gần đây biên cảnh Tống Liêu có phần không được an bình, không biết Vương gia thấy thế nào?

Bàng Thống chậm rãi nói: Thần quy ẩn đã lâu, việc này, không rõ lắm.

Không rõ lắm? Nếu như triều đình cần, không biết Vương gia có rời núi hay không?

Bàng Thống nói: Hôm nay là ngày tốt Hoàng Thượng chiêu đãi quần thần, nói những chuyện này làm gì. Ta kính bệ hạ một ly.

Khoảnh khắc đó, Bao đại ca nhìn về phía Hoàng Thượng, Công Tôn đại ca nhìn về phía Bàng Thống.

Sơn vũ dục lai. Phong mãn lâu.

(*Sơn vũ dục lai phong mãn lâu: Gió thổi báo giông bão sắp đến, tình hình căng thẳng trước khi nổ ra chiến tranh)

Lúc chúng ta trở về, Công Tôn đại ca đã có chút lão đảo. Ta và Bao đại ca đỡ hần, vừa mới đến cửa cung, một bàn tay liền từ phía sau xuyên tới, ta vươn tay tới chắn, quay đầu lại, nhìn thấy Bàng Thống cười với ý tứ sâu xa.

Trong lúc sững sốt, Công Tôn đại ca đã bị hần bao lại trong chiếc áo khoác bằng lông cáo màu trắng.

Các vương công đại thần vừa mới từ yến tiệc đi ra, nhìn thấy bốn người chúng ta đứng ở chỗ đó, bọn họ đều cúi đầu, vội vàng mà đi.

Công Tôn đại ca từ trong khuôn ngực của Bàng Thống ngẩng đầu lên. Ban đêm, ánh sao đầy trời như mưa, dồn dập rơi vào trong mắt hần, hần nói: Bàng Thống, tại sao, thiên hạ này không chịu thái bình?

Bàng Thống nói: Người yên tâm, có ta, nhất định ta sẽ cho người thấy được thái bình.

Ta thật sự rõ ràng nghe thấy được, tiếng thở than tiếc nuối của Bao đại ca.

Ngày tết nguyên tiêu đó, Công Tôn đại ca đi đến Khai Phong phủ ăn tết như những năm trước. Không ngờ tới được, Bàng Thống cũng đi theo đến đây.

Ngọc Đường, ngày đó, là ngày từ lúc ta chào đời đến nay thấy được trận tuyết to như vậy, từng bông từng bông tuyết lớn, lượn vòng rải xuống.

Lúc bọn họ vào cửa, mang theo gió tuyết trên đường, làm cho ánh nến trong phòng lay động, vòng hoa mẫu đơn trên áo của Bàng Thống, chói sáng chiếu vào trong mắt của mọi người.

Bàng Thống xếp chiếc ô trong tay lại, ta thấy từ vai trái cho đến thắt lưng của hần vẫn còn dính những bông tuyết chưa tan, trái lại Công Tôn đại ca cả người sạch sẽ thoải mái. Ta không khỏi nhớ đến lúc Bao đại ca và Công Tôn đại ca che chung một chiếc ô, hai người bọn họ nhất định mỗi người sẽ ướt một nửa.

Bạch Ngọc Đường hỏi: Đây là tại sao?

Với tính tình của Bao đại nhân, mọi việc tất phải làm đến mức công bình công chính.

Bạch Ngọc Đường cảm khái: Thì ra Thanh thiên, chính là gãy dựng như vậy mà thành a.

Bao đại ca nói: Công Tôn Sách, người đã dùng mưu kế gì, lại mời được Trung Châu Vương gia đối thủ một mất một còn của Khai Phong phủ ta đến a?

Công Tôn Sách nghiêng đầu nhìn Bàng Thống, chỉ cười không nói, Bàng Thống kia nói: Hần nói với ta, ‘hôm nay ta muốn đến Khai Phong phủ ăn tết cùng Bao Chứng Triền Chiêu, người không cần đi đâu’. Vì thế nên ta cùng đến. [=)))]

Bao đại ca nói: Chẳng lẽ Vương gia sợ chúng ta bắt cóc Công Tôn công tử?

Bàng Thống nói: Không, là ta sợ hần lừa gạt các người quay về.

Bạch Ngọc Đường vỗ tay cười nói: Bàng Thống này, thật đúng là một nhân vật thú vị!

Triển Chiêu nói: Người có thể bị Công Tôn đại ca nhìn trúng, nhất định là người thú vị hài hước văn võ song toàn có nhiều ưu điểm.

Ngày hôm đó cơn nước xong, chúng ta ra bên ngoài ngắm tuyết, cây mai trắng trong viện của Khai Phong phủ kia, đang dịp ra hoa, cây và hoa đẹp dễ như ngọc.

Tuyết lớn, nhưng cũng không lạnh.

Bao đại ca nói: Biên giới chiến tranh hỗn loạn, dân rơi vào băng hỏa, Vương gia thật sự không có dự tính gì sao?

Bàng Thống nói: Bây giờ người đang làm thuyết khách cho Triệu Trinh sao?

Bao đại ca nói: Không. Ta thà làm thuyết khách vì muôn dân trăm họ trong thiên hạ. Nhưng mà...

Công Tôn đại ca nói: Nhưng mà cái gì?

Câu hỏi này của hắn, lại giống như không có ý muốn biết câu trả lời, cả ba người đều nhìn trận tuyết lớn ngẩn người.

Có gió thổi qua, lọn tóc dài của Công Tôn đại ca phát lên trên mặt của Bàng Thống, Bàng Thống vươn tay ôm lấy vai của hắn, nhẹ giọng gọi tên hắn.

Ngọc Đường, giọng nói của hắn, dính vào bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, trận tuyết lớn kia, ngàn dặm loạn lạc bên ngoài, thật sự là, trận tuyết lớn nhất mà ta nhìn thấy.

(1) Câu gốc là “sự sự hưu” xuất phát từ bài “Vũ lăng xuân” của Lý Thanh Chiếu- Tác giả nữ tài giỏi hiếm hoi trên thư đàn thời Tống.

Vũ lăng xuân

Phong trụ trần hương hoa dĩ tận, nhật văn quyện sơ đầu.

Vật thị nhân phi sự sự hưu, dục ngữ lệ tiên lưu.

Văn thuyết song khê xuân thượng hảo, dã nghĩ phiếm khinh chu.

Chích khủng song khê trách mãnh chu, tái bất động hứa đa sầu.

Vũ Lăng xuân – Cuối xuân (Dịch thơ: Nguyễn Chí Viễn)

Gió lắng hương trần hoa đã hết, Dây muện chải đầu lười.

Vật đổi sao dời mọi việc thôi, Chưa nói lệ tuôn rồi.

Nghe nói Song Khê xuân vẫn đẹp, Cũng định thả thuyền chơi.

Chỉ sợ Song Khê thuyền nhỏ nhoi, Sầu nhiều thuyền chở không trôi.

[Triển Chiêu nói: Người có thể bị Công Tôn đại ca nhìn trúng, nhất định là người thú vị hài hước văn võ song toàn có nhiều ưu điểm.]

12. Chương 12

Triển Chiêu đột nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường, nói: Ngọc Đường, quê quán của ngươi, là Giang Nam sao?

Bạch Ngọc Đường nói: Triển Chiêu, ngươi biết rõ còn hỏi, quê quán của ta... quê quán của ta chính là Hãm Không Đảo a.

Triển Chiêu cười yếu ớt: Quê quán của ta, thật ra là Giang Nam, nhưng mà từ nhỏ ta tập võ ở Tướng Quốc tự, cảnh vật quê cũ, thật ra cũng không quen thuộc nhiều.

Giang Nam. Hái được sen. (1)

Nếu Công Tôn đại ca cứ ở Giang Nam quê cũ của hắc an an ổn ổn sống qua một đời, hắc cũng là một loại hạnh phúc.

Bến Thu Nương. Cầu Thái Nương.

Anh đào. Chuối tây. (2)

Bạch Ngọc Đường nói: Thiên sinh ngã tài*, đây mới là số mệnh đã định.

(*Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng: Trời sinh ra mỗi người tất có chỗ dùng, mỗi người đều có sứ mạng của mình.)

Trước kia ta, cũng không tin vào số mệnh, bây giờ xem ra, dường như thật sự có một loại thế lực không thể không chế, ít nhất đối với Công Tôn đại ca mà nói, chính là như vậy.

Năm ấy, a, thật ra chính là năm trước, tháng giêng bắt đầu, thành Biện Lương vẫn mưa suốt, dây dưa rề rà.

Chiến báo nơi biên quan, lúc đầu đứt quãng, nhưng sau đó ngày ngày đều truyền đến không ngừng, khói lang chiến lửa, hùng lực càn quét đến, không có chỗ nào để trốn chạy.

Tướng quân trấn giữ biên cương Cao Khải nắm trong tay đại quân mấy vạn, không thể chống cự, dần dần thất bại lui binh.

Bàng Thống kia, lại dường như chẳng hề có động tĩnh, mỗi ngày ở phủ Thị lang cùng Công Tôn đại ca đánh đàn bàn thơ, thật sự rất thanh nhàn.

Có lẽ, khi đó chắc bọn họ đã cảm thấy được, ngày ngày đêm đêm này đây, dốc hết toàn lực, bắt chắp tất cả để ở bên cạnh đối phương.

Suy cho cùng, có một ngày thì được một ngày, lại ít đi một ngày.

Rốt cuộc, tên đã trên dây, không thể không bắn.

Sáng sớm hôm đó, vẫn còn là đầu mùa xuân, mưa nhỏ vẫn rơi xuống như trước, lạnh đến mức xương cốt đều không chịu được mà run lên.

Bao đại ca chợt nghĩ ra ý tưởng, sai ta đến phủ Thị Lang lấy một quyển sách.

Canh giờ vẫn còn sớm, ta không muốn quấy rầy mọi người, liền leo tường đi qua, không ngờ, nhìn thấy Bàng Thống đứng dưới tán cây hoa lê ở trong viện.

Cây hoa lê kia, là trồng cùng lúc với cây ở Khai Phong phủ, vừa mới nở ra, trong màn mưa lạnh của khí trời sáng sớm mùa xuân, tựa như, hoa trắng kia, cùng với hoa trên áo của người nọ, thanh lãnh trầm lạnh giống như nhau.

Hắc cũng không quay đầu lại, thấp giọng nói: Triển hộ vệ đã trở lại sao?

Ta nói: Nhĩ lực của Vương gia thật tốt.

Hắc nói: Khinh công đẹp đẽ như vậy, khắp thiên hạ này, cũng chỉ có Triển hộ vệ.

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng hừ một tiếng: Đó là hắc còn chưa gặp được Bạch gia gia thôi!

Triển Chiêu nói: Ngọc Đường, ta không có ý đánh giá thấp ngươi, nhưng mà hôm ấy quả thật hần đã nói như vậy.

Ta đang nghi hoặc trong lòng, tại sao Bàn Thống phải nói với ta những lời này, lại thấy hần chậm rãi xoay người lại, mở miệng nói: Công phu tốt như vậy, ta giao phó Công Tôn Sách cho ngươi, cũng có thể yên tâm rồi.

Cả người hần vẫn còn ở dưới hoa kia, dưới cơn mưa kia, vẻ mặt mỉm cười. Lưu quang dật đãi*.

(*Lưu quang dật đãi: Ánh sáng lưu động, tràn đầy màu sắc. Hình dung sắc thái tươi đẹp)

Ta thản nhiên nói: Vương gia cứ yên tâm, dù cho Vương gia không nói gì, Triển Chiêu, cũng sẽ chăm sóc tốt cho Công Tôn đại ca.

Nét cười của hần càng đậm: Ừ, ta còn thật sự sợ ngươi chăm sóc hần quá tốt, chờ ta trở lại rồi, hần sẽ không nhận ra ta nữa.

Ta biết hần đang cười nhạo ta, tức giận trong lòng, ta nói: Nếu Vương gia lo lắng, tại sao không giao phó cho Bao đại nhân?

Hần nói: Bao Chứng, và Công Tôn Sách, vốn dĩ là một người nhưng có hai gương mặt, hai bên, hỗ trợ nhau như chính bản thân mình, ta không nói, Bao Chứng cũng sẽ dốc hết sức lực chăm sóc hần, giống như nếu có một ngày, Bao Chứng rơi vào cảnh ngộ thương tâm, bản thân Công Tôn Sách cũng sẽ dốc hết sức lực chăm sóc cho hần.

Ta nói: Vương gia nói lời này, chẳng lẽ là sợ Triển Chiêu sẽ không dốc hết sức lực chăm sóc cho Công Tôn đại ca?

Hần nói: Triển Chiêu, ngươi, không giống như vậy.

Ở trên đời này, người làm cho Công Tôn đại ca của ngươi đau lòng, thật ra là ngươi.

Hần cảm thấy có lỗi với ngươi, ngày ngày giờ giờ, không được an tâm.

Hần đau lòng bởi vì ngươi đau lòng vì hần. Triển Chiêu, ngươi có biết không?

Ta không biết nên nói gì cho phải, nhưng cảm thấy trong miệng đắng lên, mưa dường như lớn hơn, ánh mắt đều mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, ta hỏi hần: Bàn Thống, ta muốn biết, ngươi và Công Tôn đại ca, đến tột cùng, là như thế nào?

Hần nghiêng đầu, dường như có chút dăm chiêu, sau đó nhẹ giọng nói: Mong cùng trải trần ai cùng hóa tro tàn (3).

Hần nói, mong cùng, trải trần ai cùng hóa tro tàn.

Hai chúng ta đều có tâm sự riêng, cũng không nói chuyện, lại thấy cửa phòng mở “vù” một tiếng, Công Tôn đại ca đứng ở trong cánh cửa, thở hồng hộc nhìn Bàn Thống.

Thật ra, bình thường vào giờ này, Công Tôn đại ca dù cho sét đánh cũng sẽ không rời giường, từ khi Bàn Thống đến ở lại càng thức dậy muộn hơn. Chúng ta ai cũng không nghĩ đến chuyện hần đứng trong phòng nghe lén.

Ngày ấy hần mặc chính là bộ quần áo lúc hần gặp ngươi lần đầu, trường sam màu xanh lá nhạt, đai lưng màu ánh trắng, mái tóc dài dùng dây màu ánh trắng tùy tiện cột lên, đứng ở cửa, vẻ mặt giận dữ.

Nhưng mà khóe mắt ửng hồng, tiết lộ tâm tư của hần.

Hần căm giận nói: Bàn Thống, không cho phép ngươi, tùy tiện dùng thơ của Lý Bạch.

Bàn Thống mang phong thái thong dong đi về phía hần, cuối cùng dừng lại ở dưới bậc thềm, hần nói: Ta cứ dùng đấy, công tử làm gì được ta?

Công Tôn đại ca cũng chậm rãi đi đến đứng trên bậc thềm, từ trên cao nhìn xuống hần, nói: Phật người nửa đời sau, trải giấy mài mực cho bản công tử.

Vừa mới dứt lời, lại thấy hần thả người từ trên bậc thềm nhảy xuống, Bàn Thống vươn tay ôm lấy hần vào trong lòng ngực.

Bạch Ngọc Đường nói: Triển Chiêu, không nghe thấy sao, khiếm nhã chớ nhìn.

Triển Chiêu cười khổ: Nếu thật sự là khiếm nhã, tất nhiên ta sẽ không nhìn.

Nhưng mà, Ngọc Đường, cái kiểu ôm đó, đã vượt qua hết thủy buồn vui của tình yêu, khát khao, hận không thể ôm đối phương vào trong máu xương của mình, như vậy, đời đời kiếp kiếp, sẽ không bao giờ chia lìa.

Ngày đó, mưa lay hoa lê, từng dải rơi xuống, ngàn giọt nước mắt, vạn giọt nước mắt.

Hôm ấy, Hoàng Thượng hạ chỉ, lệnh cho Bàn Thống ngay hôm đó xuất chinh.

Vốn dĩ ta nghĩ rằng, Hoàng Thượng sẽ chờ Bàn Thống chủ động xin đi đánh giặc, không biết tại sao hần lại chờ không được, dù sao, hạ chỉ để cho đối thủ ngày xưa của mình đi bảo vệ biên cương lãnh thổ cho mình, cũng không thể xem là chuyện về vang gị.

Nhưng mà, tại sao vậy?

Lúc Bàn Thống đi, Công Tôn đại ca không đến tiễn hần, ta đi.

Ta đứng trên đầu tường, thấy chiến bào màu trắng của hần theo bụi đường cuộn cuộn mà đi, không hiểu sao trong lòng lại hoảng sợ.

Tướng quân bách chiến tử, tráng sĩ thập niên quy (4).

Cho dù có thể trở về, còn là người trong mộng đã từng ở khuê phòng kia sao?

Khi ta trở về, Công Tôn đại ca đang đánh đàn ở trong viện, tiếng đàn trong vắt trong trẻo, từng tiếng từng tiếng bị nước mưa gọi thấu bi thương.

Ta đi đến phía trước, nói: Công Tôn đại ca, bọn họ đi rồi.

Hần ngẩng đầu cười hòa nhã với ta, nói: Triển Chiêu, ta, thật sự không muốn để hần đi, thật sự, không muốn.

Nụ cười kia, ấm áp giống như hoa đào tháng ba, xanh tươi rực rỡ, chói mắt người nhìn.

Tất cả Phi Vân Kỳ đều đi theo Bàn Thống lao ra sa trường, sáng sớm ở Biện Lương thành, rốt cuộc không còn nghe thấy tiếng vó ngựa trong veo, đập trên đường đá ướt đầm, vang lên đúng giờ.

Nhưng mà, Trung Châu Vương phủ vẫn có thể đưa đến hoa sơn chi tươi vào mỗi ngày, hương bay đầy đặn, là ký ức chưa bao giờ cũ đi của thành thị này.

Ngọc Đường, thành Biện Lương bây giờ, với Công Tôn đại ca mà nói, có thể, chỉ còn lại là một dòng hồi ức mà thôi.

Bàn Thống đi rồi, tin chiến thắng liên tiếp báo về, nhưng mà Bao đại ca vẫn sợ một mình Công Tôn đại ca khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung, mỗi ngày đều xúi giục hần dọn đến Khai Phong phủ.

Lúc đầu, Công Tôn đại ca không chịu, sau đó mỗi ngày Bao đại ca đều cùng hần nói chuyện phiếm, cũng không biết đã tám đến chuyện nào rồi.

Rốt cuộc đến một ngày, Công Tôn đại ca la lên với ta: Triển Chiêu, giúp ta sắp xếp đồ đạc, ta không chịu nổi cái tên miệng rộng này nữa rồi!

Cứ như vậy, dọn đến Khai Phong phủ.

(1) Xuất phát từ bài “Giang Nam khả thả liên” của Hán Nhạc Phủ:

.
:
.
.

Giang Nam hái được sen

Giang Nam hái được sen. Lá sen lay xào xạc!

Cá đùa trong lá sen:

Cá đùa lá bên đông. Cá đùa lá bên tây.

Cá đùa lá bên nam. Cá đùa lá bên bắc.

(2) Là những hình ảnh xuất phát từ bài: “Nhất tiễn mai- Chu quá Ngô giang” của Tưởng Tiệp.

Nhất tiễn mai – Thuyền qua sông Ngô (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Một mảnh xuân sâu đợi rượu chiều

Dòng nước chèo thuyền, Cờ rượu lầu treo

Thu Nương độ với Tần Nương kiều

Gió lại hiu hiu, Mưa lại leo teo

Tới lúc nao về tẩy khách bào

Sinh chữ ngân điều, Hương chữ tâm thiêu

Lưu quang khéo dễ đẩy người theo

Hồng đậm anh đào, Lục đậm ba tiêu

(3) Câu thơ xuất phát từ bài: “Trường Can hành” của Lý Bạch.

,

Xóm Trường Can (Bản dịch của Đào Thái Sơn)

Tóc em vừa chấm bờ vai. Bể hoa dưới ánh ban mai trước nhà
Chàng từ cưỡi ngựa trúc qua. Nghịch đùa tung quả mơ hoa quanh giường.
Trường Can cùng ngụ lân hương. Hai ta đâu biết vấn vương là gì!
Mười bốn em bước vu quy. Về bên chàng có biết chi là tình
Nên thường cúi mặt lặng thinh. Mặc cho chàng gọi trăm nghìn không quay
Mười lăm rạng rỡ mây ngài. Nguyễn cùng chàng hết trần ai tro tàn
Lòng tin ôm cột giữ giàng. Thì đâu em phải lên đàng vọng phu?
Mười sáu chàng bước viễn du. Cù Đường, Diễm Dự mật mù xa khơi
Tháng năm không thể đến nơi. Vượt buồn hót thắm bên trời bi ai
Trước sân còn đậm dấu hài. Nay rêu kín phủ đơn sai mấy lần
Rêu dày không quét được sân. Lá thu theo gió trải ngần thêm xưa
Tháng tám bướm dập dìu đưa. Phía tây vườn cỏ cho vừa nhớ thương
Cảnh vui lòng luống đoạn trường. Đêm từng ngày tháng phấn hương phai nhòa
Bao giờ chàng đến Tam Ba. Nhớ thư tin báo về nhà đợi mong.
Đón chàng đâu ngại núi sông. Nguyễn vì nhau, mặc Trường Phong ...dãi dầu.

(4) Tướng quân bách chiến tử, tráng sĩ thập niên quy.

Xuất phát từ bài Mộc Lan từ (Bài thơ về nàng Mộc Lan) Bài dài quá nên m không đem vô ;_____;

Có bản dịch thơ là: Trăm trận tướng quân chết. Mười năm tráng sĩ về.

Trên baidu giải thích: Tướng quân và chiến sĩ chinh chiến mười năm trải qua trăm ngàn trận chiến, cuối cùng khải hoàn trở về.

13. Chương 13

Sắc trời dần tối, ngoài cửa sổ, đã có thể thấy nắng chiều chiếu xuống ửng đỏ bầu trời.

Bạch Ngọc Đường buông chén trà đắng trong tay, đi đến trước mặt Triển Chiêu, hần nói: Nói chuyện đã nửa ngày, người không mệt thì ta nghe cũng mệt rồi, đi, ta dẫn người đến một chỗ, thức ăn chỗ đó làm thật sự rất đạt tiêu chuẩn.

Triển Chiêu nắm lấy tay của Bạch Ngọc Đường, nói: Đừng đi, lát nữa ở đây ăn đi, ta thật sự muốn ăn thức ăn của Thị lang phủ.

Ngọc Đường, chẳng phải nói, chiến lửa cả ba tháng sao.

Mấy tháng sau khi người nọ đi rồi, biên quan dần dần ổn định.

Công Tôn đại ca ở Khai Phong phủ cũng không thư thái, có khi sáng sớm ta cùng hắn đứng ở ngã đường, nhìn thị nữ của Trung Châu Vương phủ, cầm theo một giỏ hoa sơn chi, nhẹ nhàng đi qua, bước chân vô thanh vô tức, đập mở màn sương sáng của thành Biện Lương, mùi hoa giống như bóng người, biến mất ở cuối phố dài, biến mất trong cánh cửa màu son của phủ Thị lang. Khi đó, tay áo màu xanh nhạt của hắn bay lên, trên mặt, là nụ cười nhạt rất nhẹ không thể phát hiện.

Người nọ, cũng sớm trở lại thôi.

Nhưng mà, có một ngày biên quan truyền đến chiến báo, nói là Tướng quân Cao Khải mang theo đại quân xâm nhập vào nội địa của quân Liêu, bị nhốt ở bên trong, không thể tiến hay lùi.

Vốn dĩ, chiến cuộc đã có chút thuận lợi cho bên ta, dưới tình huống như vậy, tùy tiện tiến quân, không khác gì khiêu khích, đây không phải là tác phong trước giờ của quân ta.

Hơn nữa, Tướng quân Cao Khải kia nếu thật sự gan dạ sáng suốt như vậy, khi đó, cũng sẽ không liên tiếp thảm bại, còn bắt Bàng Thống rời núi.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cánh tay nắm lấy tay hắn của Triển Chiêu dần dần siết chặt, trong lòng khê động, hắn dịu dàng nói: Triển Chiêu, làm sao vậy?

Triển Chiêu ngừng đầu cười, ánh mắt sáng rồi chợt tắt, giống như hàn quang của sao Thiên Lang chớp hiện, hắn nói: Không sao cả, chẳng qua ta đột nhiên cảm thấy thật kỳ quái.

Nói xong, hắn bắt động thanh sắc, rút tay của mình về, hắn bưng chén trà trên bàn lên, nhẹ nhấp một ngụm, nói: Trà lạnh rồi.

Ngày tin tức truyền đến, vừa mới vào thu. Mưa thu rả rích, khí lạnh dần dần dày đặc.

Công Tôn đại ca nâng mắt lên từ trang sách, nhìn thẳng về phía Bao đại ca mang tin tức đến: Thật sao? Thật.

Sắc mặt của Bao đại ca cứng lại. Ta biết, tin tức lần này không chỉ là thật, mà còn, rất nghiêm túc.

Công Tôn đại ca chậm rãi đứng dậy, hắn bưng chén trà trên bàn lên, thông thả bước đi ở trong phòng, hắn nói: Bao Chứng, vậy làm sao bây giờ, tất nhiên hắn sẽ đi cứu viện, nếu không đi, mấy vạn tướng sĩ này sẽ chết không có chỗ chôn, nhưng mà, nếu đi... Bao Chứng!

Hắn bỗng nhiên xoay người, chén trà trong tay rơi xuống mặt đất, vỡ vụn rã rạt, không thể cứu vãn.

Ta chưa bao giờ nhìn thấy Công Tôn đại ca hoảng loạn như vậy, khi đó, hắn tài hoa ngạo thế, không có gì có thể nhiễu loạn tâm tư của hắn, cho dù là mấy năm Bao đại ca mất tích, hắn vẫn thản nhiên kiên quyết chăm sóc cho ta và Bao đại nương, chưa bao giờ như vậy, không biết phải làm gì.

Nước trà bắn tung tóe lên góc áo của hắn, màu xanh đậm đậm nhạt nhạt, lan rộng ra phía trước, hắn nói: Bao Chứng, bây giờ, làm sao đây?

Đó là mạn quyền thi thư*, đã tuyệt vọng không thể nào để yên.

(*Mạn quyền thi thư: Lo lắng đến nỗi không thể nào đọc sách được nữa. Xem thêm phía dưới)

Ngọc Đường, hắn lo lắng hốt hoảng, hắn hỏi Bao đại ca nên làm gì, từ đầu đến cuối, trong chuyện này, không có vị trí của ta.

Ta không phải là người hấn bận tâm nhất, cũng không phải là người hấn tín nhiệm nhất.

Ngọc Đường, có lẽ với hắn mà nói, ta mãi mãi chỉ là một thiếu niên mang theo trường kiếm vui cười đi phía sau bọn họ.

Vĩnh viễn không thể lớn lên, vĩnh viễn không thể gánh vác được điều gì.

Bạch Ngọc Đường nhẹ giọng nói: Triển Chiêu ngốc, người, sao có thể nghĩ như vậy? Người là Nam hiệp nổi tiếng lừng lẫy trên giang hồ a, có không ít kẻ xấu mới nghe tên đã sợ vỡ mật, tuy rằng... hắc hắc.

Ánh mắt trong suốt giống như mắt mèo của Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, khó hiểu hỏi: Tuy rằng cái gì?

Tùy rằng anh tuấn tiêu sái, võ công tài giỏi, nhưng vẫn kém xa Bạch Ngũ gia của người.

Triển Chiêu cười tao nhã, tiếp tục nói: Sau đó, ta đứng phía sau hỏi Bao đại nhân, chuyện này rốt cuộc nên làm gì bây giờ.

Hắn nói: Không có cách nào cả, thiên tai nhân họa, ai cũng không thay đổi được. Nhưng mà, Triển Chiêu, nếu không đến phút cuối thì ai cũng không thể mất đi niềm tin rằng, người kia, không phải là ai khác, hắn là Bàng Thống, Phi Tinh Tướng quân.

Rồi sau đó, ta bị Bao đại nhân phái xuống phía nam phá án, thì gặp người, chưa phân rõ tốt xấu, đã đánh nhau với ta một trận.

Ha hã, Ngọc Đường, người đoán thử lúc ấy ta nghĩ cái gì?

Chắc chắn người đã nghĩ, vị này, tại sao lại lợi hại hơn ta!

Ta đã nghĩ a, người này, bộ dạng xinh đẹp thế mà ra tay lại tàn nhẫn như vậy!

Xinh... xinh đẹp? Triển Chiêu! Người nhìn kỳ lạ đi, ta là một nam nhân a! Sao có thể... sao có thể là xinh đẹp chứ!

Triển Chiêu thật sự đánh giá tỉ mỉ Bạch Ngọc Đường từ đầu đến chân một hồi, sau đó nghiêm túc khẳng định: Ừ, vẫn rất xinh đẹp.

Người còn nhớ cái ngày chúng ta uống trà ở bên Tây Hồ không? Ta nhận được bồ câu đưa tin của Bao đại nhân, hắn nói, chiến báo truyền đến, Bàng Thống dẫn Phi Vân Kỳ đi ứng cứu Tướng quân Cao Khải, gặp phải Liêu quân, thật ra Cao Khải an toàn trở ra, đáng tiếc Bàng Thống bọn họ, toàn quân bị diệt.

Chiến báo hôm ấy, được truyền đến cùng lượt với lá thư mà Bàng Thống viết cho Công Tôn đại ca trước khi đi, bức thư lạnh lẽo, giữa những hàng chữ, giống như mang theo mùi hương của hoa đào.

Ta không đọc được lá thư đó, có lẽ, hắn sẽ nói, người nhất định phải đợi ta, hoặc là, người nhất định đừng đợi ta.

Có lẽ, hắn cũng không nói điều gì, quân tình giết chóc, trong mắt hắn, là sự thật tàn khốc không thể để cho Công Tôn đại ca bị dính dáng.

Có lẽ, hắn chỉ nói, đồng đã hoang vu nơi cửa bắc, mệnh mỏng xa xôi không thấy bến bờ, ta nguyện cùng người, giục ngựa ca hát điên cuồng. Tất cả những điều này, chỉ là có lẽ.

Lần đó, người cùng ta chạy về Biện Lương, đang tết Trung thu, ở Giang Nam từng đợt hương thơm hoa quế tỏa ra, dọc đường có những người đi đường vội vã, trên mặt là nét cười thỏa mãn mơ hồ, bọn họ vội vàng, về nhà, đoàn viên.

Nhưng mà, trong lòng ta, không ngừng vùng vẫy, lại không có cách nào có thể la lên thành tiếng. Lần đầu tiên, ta oán hận ngày hội này như vậy.

Về nhà. Đoàn viên.

Lúc ta đến phòng của hắn, hắn đã ngủ rồi. Ngọc Đường, ngày đó người không trông thấy hắn, nếu trông thấy, ta tin rằng, người cũng sẽ khó tránh khỏi rơi nước mắt.

Trên thế giới này chuyện tàn khốc nhất là chuyện gì?

Rõ ràng hắn biết, tự mình tiến bước người kia, sau khi từ biệt, có thể chính là mãi mãi.

Nhưng mà, trong tình huống này, lại không có cách nào né tránh, không thể chống lại, không thể vãn hồi. Không thể tha thứ cho chính mình.

Ngọc Đường, ta nhìn lúc hấn đang ngủ vẻ mặt tái nhợt, tóc mai xanh xanh, giống như là người nọ của thuở thiếu niên.

Nhưng mà ta lại phân biệt thật sự rõ ràng, người nọ, đã cách xa ta rất xa, xa đến mức, đời này kiếp này của ta, không thể chạm đến được nữa.

Rồi sau đó, ta đi Liêu quốc đưa quốc thư, muốn đòi lại thi cốt của Trung Châu vương, hấn là Vương gia, hoàng tộc chôn xác nơi tha hương, là sỉ nhục vô cùng to lớn. Quốc thư kia, từng bậc từng bậc phê duyệt, qua Lễ bộ, còn phải có dấu ấn đóng chồng lên của Lễ bộ Thị lang, Ngọc Đường, cho dù đến lúc này, hấn muốn đòi lại thi cốt của người kia, vẫn là đứng trên lập trường của triều thần Đại Tổng, mà không phải, vì người nọ là người hấn không thể dứt bỏ, là người phóng túng liều mình mang theo mùi hương của mẫu đơn.

Cái gì cũng không phải.

Khi đó, hấn đã không thể vào triều làm quan, quan ấn kia, cuối cùng là vị đồng nghiệp nào đó đã đóng dùm hấn.

Có đôi khi, ta cũng sẽ tưởng tượng, vị đồng nghiệp kia của hấn, lúc đóng dấu ấn này, phải chăng tay cũng sẽ nhẹ run rẩy.

Phải chăng hấn nghĩ đến, chủ nhân của dấu ấn này và quốc thư kia biểu thị cho điều gì. Thậm chí, phải chăng hấn nhớ đến, trong buổi đêm ánh sao đầy trời như mưa, người nọ vì hấn uống hết chén rượu, hấn ở trong khuôn ngực của người nọ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt, là sáng chói không dứt dần dập sa đọa.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không khí trong lồng ngực dần dần bị hút ra, ngoài cửa sổ hoàng hôn ở bốn phía hợp lại, bóng tối, từng chút từng chút thấm vào.

Hấn nói: Triển Chiêu.

Lời nói nghẹn ở nơi nào, chỉ có thể lại gọi tên của hấn: Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng dậy, đi về phía bên ngoài, nói: Người muốn ăn gì, ta dặn dò trù phòng làm cho.

Bạch Ngọc Đường nói: Chi bằng, chúng ta trở về Khai Phong phủ ăn đi.

Triển Chiêu đi đến cạnh cửa, đột nhiên dừng lại, cũng không quay đầu, chỉ thì thào nói: Ngọc Đường, nếu như, ta gặp người sớm hơn năm năm, thì thật tốt biết bao.

Bạch Ngọc Đường cười khổ: Đồ ngốc, sớm năm năm, chúng ta vẫn còn là trẻ nhỏ, Ngũ gia sao có thể che chở cho người chu toàn.

Triển Chiêu nói: Đồ ngốc, năm năm sau, hôm nay, chẳng phải người vẫn không thể che chở cho ta chu toàn như trước sao.

*Mạn quyền thi thư: Xuất phát từ bài “Văn quan quân thu Hà Nam, Hà Bắc” (Nghe tin quan quân lấy lại Hà Nam, Hà Bắc) của Đỗ Phủ. Câu đầy đủ là “Mạn quyền thi thư hỷ dục cuồng” (Nghe tin mừng thì vui như điên cuồng gấp vội quyền sách lại). Nhưng ở đây không thể là “vui đến điên cuồng” được nên m edit là “lo lắng đến nỗi không còn đọc sách được nữa”

14. Chương 14

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ăn xong cơm chiều, bốn phía đã tối đen một mảng. Triển Chiêu phân phó người thấp sáng tất cả các đèn lồng trong viện, nhưng thấy cây cỏ bốn phía lả lơi, ánh sáng phập phồng chằng chịt, Bạch Ngọc Đường thở dài: Quang cảnh tốt như vậy, cuối cùng bị phụ lòng như thế này đây.

Triển Chiêu không nói gì, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, hấn quay đầu nhìn, là Bao Chứng và Công Tôn Sách đi đến.

Công Tôn Sách mặc quần áo thuần trắng, đứng ở dưới ngọn đèn, cả người giống như trong suốt. Y nói: Hai người các ngươi thật ra rất biết hưởng thụ, ta nói tại sao một ngày một đêm rồi mà không thấy bóng dáng của các ngươi đâu.

Bao Chứng cười hắc hắc, nói: Chắc Tiểu Ngũ thấy ngôi nhà này của ngươi có phong thủy tốt, tính mua lại đó.

Công Tôn Sách quay đầu lại trừng mắt: Ngươi mưu tính thì có! Ta đã nói với ngươi rồi, buổi tối đừng mặc đồ màu đen, ngươi không nghe, ngươi xem, Triền Chiêu và Bạch Ngũ hiệp chưa có nhìn thấy ngươi đâu.

Bạch Ngọc Đường vội vàng nói: Thấy rồi, thấy rồi, thấy một con thật lớn.

Triền Chiêu đứng dậy đi đến bên cạnh bọn họ, nhẹ nhàng nói: Công Tôn đại ca, thân thể của ngươi vẫn chưa bình phục như cũ, sao lại ra đến tận đây, vẫn nên ở Khai Phong phủ tĩnh dưỡng thì hơn.

Công Tôn Sách nói: Ta đã tốt rồi, không cần tĩnh dưỡng. Triền Chiêu, ngươi không cần phải lo lắng. Đi, lấy bộ trà cụ (dụng cụ pha, uống trà) trong phòng của ta đến đây, ta pha trà cho các ngươi uống.

Triền Chiêu nhíu mày, nhưng mà không nói gì nữa, xoay người đi nhanh về phía căn phòng. Lát sau hắn mang ra một bộ trà cụ bằng sứ men xanh, màu xanh biếc như đỉnh núi cao, đẹp không sao tả xiết.

Bạch Ngọc Đường uống trà kia, cũng không cảm thấy được hương vị gì, chiều ngày hôm trước uống trà đắng nhiều rồi, hơn nữa cái chén sứ này thật sự đáng yêu, bèn nhin không được ngẩng ngó nó. Chợt nghe Công Tôn Sách cười nói: Ngũ hiệp quả nhiên là tính tình của trẻ con, nhìn cái chén này, mọi chuyện đều quên hết.

Bao Chứng nói: Trong nhà của ngươi chứa rất nhiều đồ chơi hiếm lạ, về sau không còn kế mưu sinh, cũng đủ để mở một cửa hàng rồi.

Công Tôn Sách nói: Bán? Thật ra ta cũng muốn tìm một cửa hàng nào đó gửi bán nó, tùy tiện lấy ra một cái cũng đủ mua Khai Phong phủ của ngươi! Có điều, tuy nói bộ trà cụ này làm rất tinh tế, nhưng cũng không phải là sản phẩm tốt độc nhất vô nhị.

Bao Chứng nói: Nếu đã như vậy, chẳng thà ngươi cứ bán cho Bạch Ngũ hiệp đi, ta thấy hắn thật sự thích, hắc hắc.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh cực kỳ phối hợp mà gật đầu.

Công Tôn Sách cười nhạt, nghiêng đầu, suy nghĩ một hồi, y nói: Chẳng qua thứ ta luyện tiếc nhất lại thật sự là bộ trà cụ này, năm đó lúc người nọ tìm được bộ trà cụ này về, nói là thứ này giống ta nhất.

Nói xong, y giơ chén trà trong tay lên, chiếu dưới ngọn đèn tỉ mỉ nhìn giống như bình phẩm, Bạch Ngọc Đường nhìn tay của y như minh ngọc, tôn lên đầu mày xanh xanh, tóc mai đen đen, hai mắt như hàn băng chói sáng, dường như dần dần hòa làm một với chén sứ men xanh kia.

Triền Chiêu nói: Công Tôn đại ca, nhắc đến để làm gì.

Bao Chứng lại nói: Công Tôn, ta cũng cảm thấy, ngươi đừng nhắc nữa, ta và Bàng Thống kia, xưa nay chính kiến không hợp, gặp mặt thì đánh, duy chỉ có sự so sánh này của hắn, ta thật sự tâm phục.

Công Tôn Sách buông cái chén xuống, cười nói với Bao Chứng: Nếu hắn nghe thấy ngươi nói như vậy, hắn nhất định sẽ đập bộ trà cụ này đi, ngươi có tin hay không?

Bao Chứng buồn bực nói: Tin.

Bốn phía lại trở nên yên tĩnh, chợt có gió xuyên qua ngọn cây, thoáng mang theo mùi hoa. Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn đôi con ngươi óng ánh của Triền Chiêu, trong lòng cảm động, trên mặt cũng không nhin được mà hiện lên nét cười.

Sau đó, hắn nghe thấy tiếng của Công Tôn Sách, giọng nói, là vân đạm phong khinh trước sau như một, y nói: Trong khoảng thời gian này, các ngươi chăm sóc ta, trong lòng ta đều biết cả, nhưng mà loại quan hệ này của chúng ta, ta nói tiếng cảm ơn, thì có vẻ như xa lạ, vô duyên vô cớ liên lụy Bạch Ngũ hiệp, lại thật sự làm cho ta cảm thấy không yên.

Bao Chửng, các người thương yêu ta, là bởi vì những năm qua chúng ta đồng cam cộng khổ. Cùng cảnh ngộ thì yêu quý nhau. Điều này giống như thương yêu chính bản thân các người. Các người đau khổ một mình, ta cũng đau lòng, tựa như những cảm giác này, ở trên chính người của mình.

Nhưng mà, hần không giống vậy, hần thương yêu ta, chỉ bởi vì hần thương yêu ta, hần muốn làm, thì sẽ làm.

Có thể, thế giới này vốn dĩ là đơn giản như vậy, khi so sánh với chúng ta, hần mới là người thật sự giống như đứa trẻ.

Bao Chửng nói: Trẻ con sẽ không mưu đồ phản nghịch.

Công Tôn Sách nói: Chuyện này, đã xảy ra rồi, người đến chết vẫn không chịu tha thứ, ta nói hần giống trẻ con, chính là vì điểm ấy, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nhìn nhận như thế nào, hần đã cho là như vậy, thì sẽ làm như vậy.

Bao Chửng, có đôi lúc ta nghĩ, hai người các người thật sự rất giống nhau, đều kiên trì vì tín ngưỡng của mình, không chịu buông tay.

Nhưng mà, hai người các người vốn dĩ lại khác biệt, tín ngưỡng của người, trung nghĩa nhân hiền, là từ trời đất này, còn tín ngưỡng của hần, đến từ nội tâm của hần, yêu hận tình thù.

Khi đó, hần luôn nói, Công Tôn Sách người là đồ không có lương tâm, chưa bao giờ biết yêu thương ta.

Thật ra, ta sao có thể không yêu thương hần chứ, hần ở trước mặt ta, không phải là một Vương gia kiêu căng ngạo mạn, mà là một người tồn tại chân thực, biết đau, biết khóc.

Ta cũng vậy.

Bao Chửng, ta thật sự mê muội trong cái cảm giác này, được sống, giống như một con người, vô cùng sinh động.

A, ta thương yêu hần, chỉ là không thể mặt dạn mày dày giống như hần, nhất định phải nói ra khỏi miệng, nhưng hần nhất định cũng sẽ biết được, tỷ như ta cho hần uống thuốc, dược liệu và độ lửa, phải cân đo vừa đúng vừa đủ, mới có thể không đáng.

Bao Chửng buồn bực nói: Có lẽ làm thuốc của ta trở nên đáng như vậy, càng khó cân đo hơn.

Công Tôn Sách vỗ lên vai của hần nói: Ta thừa nhận, là ta cố ý.

Bây giờ, ta muốn nói ra, lại không biết, hần có nghe được hay không.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe có người ở bên ngoài tường sâu kín thở dài: Nghe người nói những lời này, lại phải đợi lâu như vậy.

Bạch Ngọc Đường thăm mắng chính mình chỉ biết nghe người ta nói chuyện cuối cùng lại sơ sẩy như vậy, buông lỏng cảnh giác, Triển Chiêu đã cầm Cự Khuyết trong tay phi thân lên, đâm thẳng đến người đang nhảy vọt qua từ bên kia tường, người nọ cũng không lách mình, khí định thần nhàn đứng lại, mũi kiếm của Triển Chiêu gần đến ấn đường của hần bỗng nhiên dừng lại, hai bên giằng co, chợt nghe thấy Triển Chiêu run giọng nói: Người là người hay là quỷ?!

Người nọ tùy tiện cười tà: Trước kia Triển hộ vệ không tin thần tin quỷ, sao hôm nay lại hỏi câu hỏi kiểu này, ta đương nhiên là người.

Nói xong, hần đi về phía Công Tôn Sách. Trường kiếm của Triển Chiêu còn vươn ở giữa không trung, vẫn chưa thu lại, Bạch Ngọc Đường đi qua, nắm lấy tay cầm kiếm của hần, mới cảm thấy được hần đang run rẩy vô cùng.

Mà nam nhân vượt tường đi vào kia, là ai, trong lòng Bạch Ngọc Đường cũng đoán được tám chín phần.

Hần vẫn chưa mặc y phục màu trắng như trong truyền thuyết, chỉ mặc một bộ trường sam màu mực, trên vạt áo thêu hoa văn đầu thú, bóng đêm, theo từng bước chân của hần mà lui dần lui dần, lui đến quá khứ tối tăm. Đôi mày dài chạm đến tóc mai, khóe mắt xếch lên, tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, nhưng mà nét

mặt ngông cuồng, làm cho người ta nhìn thấy, trước hết là khiếp sợ khí chất của hắn, lại quên mất dung mạo của hắn.

Nam nhân kia đi đến trước mặt Công Tôn Sách, vươn tay, xoa lên gò má của y. Công Tôn Sách theo đó mà nghiêng mặt qua, toàn bộ sức nặng của đầu đều tựa hoàn toàn vào lòng bàn tay của hắn, bàn tay của người nọ đầu tiên là nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trên gương mặt của y, sau đó theo bên má trượt xuống, ôm lấy cổ của y.

Bạch Ngọc Đường thấy rõ ràng, tảng băng trong mắt Công Tôn Sách vỡ tan thành từng mảnh, sóng mắt khẽ rung rung, xao động giống như xuân thủy. Y gắt gao nhìn gương mặt của nam nhân kia, vẻ mặt yên lòng bình tĩnh, dường như rất lâu trôi qua, y mới cắn răng nói: Bàng Thống, tật xấu men theo chân tường của người, có phải nên sửa lại hay không!

Tác giả:

1. Ta cho rằng, cho dù là cao thủ bậc này như Bàng Thống mai phục ở bên ngoài tường, với công lực của hai người Bạch Triển chắc cũng phát hiện ra, nhưng trong này, để nổi bật tính hài của kịch bản, hạ thấp hai vị thiếu hiệp, mong chư vị thích Thử Miêu tha thứ cho.
2. Vốn tính rằng, Bàng suất ở cuối tác phẩm mới xuất hiện nói cho mọi người biết là hắn chưa có chết, nhưng mà, ta sợ không đến được ngày đó đã bị ném chết không toàn thây. Trốn đây...

15. Chương 15-1

Bàng Thống hít một hơi, nói: Công Tôn Sách, một năm không gặp, người không thể nói chút lời ngon tiếng ngọt sao?

Công Tôn Sách dùng sức dựng đầu lên, thoát ra khỏi bàn tay của hắn, nói: Lời ngon tiếng ngọt, chẳng phải đều bị người nghe lén hết rồi sao?

Bàng Thống chỉ cười không nói, hắn bỏ tay vào trong tay áo, tay áo dài bằng tơ tằm theo gió nhẹ lay động, quần lên dài tơ dài rũ xuống từ thắt lưng của Công Tôn Sách. Công Tôn Sách vừa mới thoát khỏi bàn tay của hắn đột nhiên vươn bàn tay vào trong tay áo của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của hắn, rồi lại bị hắn trở tay túm lấy, nắm trong tay của mình. Hai người qua qua lại lại trong tay áo dài kia, trên mặt vẫn không chút gợn sóng.

Bạch Ngọc Đường oán hận trong lòng: Thật sự cho rằng chúng ta đều là kẻ mù sao!

Vốn dĩ hắn định cứ vậy mà đi, nhưng nhìn thấy Triển Chiêu giống như trúng tà, không biết tức giận hay là bị dọa, vẫn còn run rẩy. Bao Chứng lại giống như chẳng có gì xảy ra, chỉ để ý đến bản thân vừa uống trà vừa ăn hoa quả. [=))]

Thật sự là phục hắn luôn!

Bên kia Công Tôn Sách nhẹ nhàng hỏi: Người, có khỏe không?

Người nọ nhú mày: Không khỏe. Một chút cũng không khỏe.

Sao vậy?

Người không biết?

Không biết.

Chẳng lẽ thật sự muốn lấy tim của ta, đổi thành tim của người, mới biết được thương nhớ sâu đến mức nào (1).

Bạch Ngọc Đường nghe lời nói của hai người bọn họ, rõ ràng là đang tỏ tình, trà đắng uống lúc chiều không khỏi lại dồn lên, trong miệng đều là vị đắng.

Hắn rất muốn đi qua nói với Bàng Thống, lấy tim của hắn đổi thành tim của người, người cũng không biết được trong thời gian này, hắn đau khổ như thế nào đâu!

Công Tôn Sách cũng không nói gì, môi mỏng khẽ cong, bên miệng dường như mang ý cười. Gió xuân dào dạt, ấm áp vô hạn.

Bàng Thống đột nhiên vươn hai tay, ôm chặt y vào lòng, trong giọng nói đã mang theo tiếng khóc, hắn lớn tiếng nói: Ta đều biết, ta đều biết! Chuyện gì ta cũng biết cả!

Công Tôn Sách đưa tay chống lên ngực của hắn, ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng nói: Biết thì biết, không nhất thiết phải la lên như vậy.

Lời này giống như mĩa mai, nhưng trên mặt đau thương dần dần tích tụ, y chỉ nhìn chăm chăm vào ánh mắt của người nọ, nâng tay lên, dịu dàng vuốt ve chân mày tóc mai của hắn. Y nói: Bàng Thống, ta chờ người, chờ rất khổ cực.

Ta cho rằng, người sẽ không bao giờ quay trở về nữa.

Ngày ấy người nói trên thư: Biên cương nước Liêu đêm dài đằng đẵng, máu hoa da diết, quanh quẩn ở trong mộng dài, là bi thương không tiêu tan trong đêm vĩnh cửu.

Người nói, chỉ cần lúc ta ở tiểu lâu nghe một đêm mưa xuân, chớ quên, chớ quên, người.

Phu quân cảm kích trong đền Minh Quang (2).

Tuy rằng vấn đề ai là phu quân ta và người vẫn chưa đạt được nhận thức chung, còn phải tham khảo thêm xung quanh, nhưng thư của người, quả thật viết không tệ.

Trong chiến báo kia nói người và 72 Phi Vân Kỳ không ai sống sót, lúc ấy ta chỉ nghĩ, phải mang thi cốt của người về.

Không nghĩ đến gì khác nữa.

Người nói, mong cùng sống cùng hóa tro tàn.

Nếu như không mang thi cốt của người về, sau khi ta chết, nhất định sẽ bị mang về quê cũ.

Quê cũ, vào mùa mưa ẩm thấp, mây khói mờ mịt. Hoa hạnh ngõ sâu.

Bàng Thống. Nhưng mà về sau, hai người chúng ta, Giang Nam cửa bắc, cùng nhìn nhau nhưng lại không được gần nhau.

Ta sợ, trên đường xuống Hoàng Tuyền cũng không gặp được người. Ta sợ, chết trong bóng tối vô hạn, chỉ một mình ta. Các người, ai cũng không ở bên cạnh ta. Đó không phải là cô đơn, thật sự, không phải. Ta sợ, đời đời kiếp kiếp sau này, trong luân hồi cũng không có người, có nhiều chuyện, ta vẫn chưa nói với người, tại sao người, cứ như vậy mà đi rồi.

Bàng Thống ghen giọng nói: Người sẽ không học theo mấy nữ tử đa tình, muốn tự tử chứ.

Ta mới không muốn tự tử! Nếu ta có chết, cũng phải chết một cách rõ ràng!

Bàng Thống nói: Đã qua rồi, đã qua rồi. Về sau, những chuyện này người cũng đừng nghĩ đến nữa! Công Tôn Sách, Công Tôn Sách, rốt cuộc người, muốn ta phải làm sao mới tốt!

Người đã trở lại, cái gì cũng được, cái gì cũng không cần làm.

Bàng Thống. Phải trái trắng đen, trong lòng người đời đã có phân xử.

Nhưng mà, ta không cho phép người, phải chịu oan ức như vậy.

Bàng Thống nói: Sao ta lại chịu oan ức?

Chết không nhắm mắt, còn không phải là oan ức sao!

Bạch Ngọc Đường nghe lời nói của hai người bọn họ thì cảm thấy trong lòng đau thương quanh quẩn, giống như có một sợi dây quấn ở trong lòng, lúc đầu chỉ cảm thấy bị đè huyệt hơi, trong thời gian dài, mới cảm thấy đau, nhưng sợi dây kia đã ghim đến nơi sâu. Rốt cuộc lấy ra không được.

Hắn quay đầu nhìn Triển Chiêu, thấy trong mắt hắn là khoảng không mờ mịt, sợi dây trong lòng lại giống như đâm sâu vào trong da thịt thêm vài phần, đau đớn, bàn tay nắm lấy tay của Triển Chiêu không khỏi tăng thêm lực.

Triển Chiêu bị đau, thần thái trong mắt dần dần tụ lại, hắn nhìn Bạch Ngọc Đường, cười thê lương, hắn nói: Ngọc Đường, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút, ở trong này khó chịu đến mức hoảng lên rồi.

Bạch Ngọc Đường nói: Ta đi cùng ngươi.

Không cần, ta muốn đi một mình cho yên tĩnh. Ngọc Đường, thật xin lỗi.

Nói xong, hắn phi thân nhảy lên nóc nhà, đảo mắt đã không thấy nữa.

Bạch Ngọc Đường đứng ở trong viện, trong lòng trở nên bình tĩnh như nước, không vội không hoảng, hắn đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cùng Bao Chửng uống trà.

Bàng Thống bỗng nhiên quay đầu, nói với Bao Chửng: Bao Chửng, ngươi vẫn cho rằng bộ áo đen kia của ngươi là áo choàng tàng hình à! Ta đã sớm thấy ngươi rồi!

Bao Chửng từ trong đồng trái cây ngẩng đầu lên: Di? Bị ngươi phát hiện rồi. [=)))]

Sau đó hắn đứng dậy cung kính hành lễ: Chúc mừng Vương gia trở về triều. Tiểu Ngũ, đã bị người ta phát hiện, chúng ta quay về đi, đừng ở chỗ này chướng mắt.

Cũng không chờ Bạch Ngọc Đường nói chuyện, Bao Chửng đã kéo hắn lùi ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, đang ở trước mặt Bàng Thống, cũng không tiện vứt bỏ hắn, liền theo hắn đi tới cửa.

Bao Chửng lại đứng lại, cũng không quay đầu, hắn nói: Bàng Thống, lần này ngươi trở về, về tư, ta thật sự vô cùng vui mừng, ta đoán rằng ta còn nhớ ngươi hơn cả Công Tôn Sách, một ngày ngươi chưa trở lại, ta lại không yên thêm một ngày, ta rất sợ Công Tôn Sách có chuyện gì sơ suất; nhưng mà về công.... Trên triều đình này, không biết sẽ lại có mưa máu gió tanh gì nữa.

(1) Xuất phát từ bài thơ “Tổ trung tình” của Cố Quỳnh

Tổ trung tình (Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn)

Đêm vắng bỏ ta đi biệt mãi

Bặt âm hao

Hương các khép, mây nếp, trăng tà mau.

Sao nữ lãng quên lâu

Gốc ồm rầu

Thông cảm nhau, hiểu lòng nhau, mới thấy tưởng nhớ sâu.

Nếu đọc bản raw thì m thấy hai câu cuối dịch vẫn chưa sát nghĩa, nhưng các câu trên dịch rất hay, nên m giữ lại tham khảo.

(2) Xuất phát từ bài “Tiết phụ ngâm” của Trương Tích

Khúc ngâm của người tiết phụ

(Người dịch: Ngô Tất Tố)

Chàng hay em có chồng rồi,

Yêu em chàng tặng một đôi ngọc lành.

Vấn vương những mối cảm tình,

Em đeo trong áo lót mình màu sen.

Nhà em vườn ngự kê bên,

Chồng em cầm kích trong đền Minh Quang.

Như gương, vâng biết lòng chàng,

Thờ chồng, quyết chẳng phụ phàng thề xưa.

Trả ngọc chàng, lệ như mưa,

Giận không gặp gỡ khi chưa có chồng.

(*) Minh Quang: một điện trong hoàng cung triều Hán

16. Chương 15-2

(Bàng suất tự thuật)

Trong viện mùi hoa thoang thoảng, giống như đêm ta đến, hấn khoác áo đứng trước mảng hoa mẫu đơn kia, ta nhớ đến hấn từng nói, tướng quân, rất giống hoa mẫu đơn.

Rốt cuộc ta khẳng định, chí ít, hấn nhớ đến ta.

Tối nay, lúc lại đến, một năm ly biệt, gió táp mưa sa, ta sợ, hấn quên mất hình dáng của ta.

Đương nhiên hấn sẽ không quên, nhưng mà trong lòng con người, có nhiều suy nghĩ này nọ, khó tránh khỏi lo được lo mất. Lúc hấn ở đây, sợ hấn đi, lúc hấn không ở đây, sợ hấn quên.

Hấn nhớ rõ, sợ hấn thương tâm, hấn quên mất... lại là chuyện ta sợ nhất.

Mà nhìn thấy ta sợ, hấn sẽ lại đau lòng.

Ai.

Bao Chửng ném câu nói kia rồi bước đi. Hấn nói, gió tanh mưa máu.

Câu này, ta cảm nhận rất nhiều, trong lòng dần dần chết lặng.

Công Tôn Sách nói, ta không cho phép ngươi, chịu oan ức như vậy.

Ở trên đời này, có người không cho phép ta thua, có người không cho phép ta thắng, có người không cho phép ta chết, có người không cho phép ta sống.

Hắn. Lại không cho phép ta, chịu oan ức.

Vóc dáng lưng áo của hắn đã gầy đến mức không thành hình, một năm nay, hắn chịu khổ, ta biết, nhưng cũng chỉ là biết.

Lại không có cách nào cảm nhận.

Hắn vươn tay vòng qua thắt lưng của ta, nhẹ nhàng run rẩy. Ngắc đầu, bóng đêm thấm vào trong mắt hắn, toàn bộ thế giới đều bị chìm đắm đi.

Hắn nói: Bàng Thống, chúng ta vào nhà đi, bên ngoài, thật sự rất lạnh.

Đã là thời tiết cuối xuân, hắn còn sợ lạnh như vậy.

Hắn giống như biết ta đang suy nghĩ điều gì, hắn nói: Một năm ngươi đi, ta không cảm giác được lạnh, mùa đông đứng bên cửa sổ, nhìn cây hoa mai ở Khai Phong phủ, nhớ đến năm ấy ngươi đứng trong tuyết gọi tên của ta, tuyết rơi như màn mưa, bay cuộn xuống, giọng nói của ngươi, tựa như đang ở bên tai, ta cũng không cảm thấy lạnh.

Ta nói: Công Tôn Sách, ngươi đang rắp tâm, muốn chọc cho ta khóc sao?

Hắn nghiêng đầu cười: Ta thật sự, từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy ngươi khóc.

Lúc ta khóc, ngươi còn chưa được sinh ra đâu!

Ta ngồi ở trên ghế, hắn đi đến sau lưng ta, nói: Bàng Thống, ngươi cởi quần áo ra đi, để cho ta xem, vết thương của ngươi.

Sao ngươi biết ta có vết thương?!

Nếu không phải bị thương rất nặng, ngươi sẽ chờ lâu đến vậy sao?

A, ta quên mất, hắn là Đệ nhất tài tử Đại Tổng, quả nhiên thật sự thông minh, chút suy luận nho nhỏ này, sao làm khó dễ được hắn.

Mũi tên bắn đến, xuyên ngực mà qua, khi đó, lần đầu tiên ta biết cái gì là, chết.

Ta nhớ mang máng, âm thanh của máu thịt vỡ tan khi mũi tên xuyên qua, trước mắt, một mảng đỏ sẫm.

Đầu ngón tay mát lạnh lướt qua vết thương sau lưng của ta, tuy rằng ta không thể thấy được, nhưng vẫn có thể tưởng tượng, vết sẹo kia, kinh khủng dữ tợn đến mức nào.

Hắn nói: Bàng Thống, nếu như ta ở đó, miệng vết thương của ngươi sẽ được xử lý đẹp hơn một chút.

A? Vậy sau này, lúc bản vương ra chiến trường sẽ dẫn công tử theo.

Hắn cười khê sau lưng ta: Ừ, ta chờ chính là chờ câu này của ngươi.

Đồ ngốc, cho dù ngươi vạn lần đồng ý, ta sao có thể cam lòng dẫn ngươi đi chứ!

Hắn áp sát mặt vào lưng ta, buồn bã nói: Bàng Thống, sau khi ngươi đi, ta thường mơ thấy một giấc mơ, trong mơ luôn là một cảnh tượng, ta đứng ở trên thành lâu đang cháy, thành cao trăm thước, bóng tối sâu không thấy đáy bò lan ra ở dưới chân, thể lửa từng tắc đốt cháy lên, ta không thể tiến hay lùi, rồi lại không biết bị ai đẩy mạnh một cái, cơ thể cứ như vậy mà rơi sâu xuống, vô thanh vô tức, vô bờ vô bến.

Bàng Thống.

Chất lỏng nóng ẩm lướt qua da thịt sau lưng, ta biết, hắn vẫn không đành lòng, để cho ta nhìn thấy, nước mắt của hắn.

Sách, trong lúc ta đang trên đường hành quân, thấy bên đường của núi nhỏ có một loại hoa, hồng phấn tươi đẹp sáng ngời.

Trung Nguyên, xuân đã thấm sâu, đất Liêu, vẫn còn cái se lạnh của đầu xuân.

Cũng không biết tại sao, ta nhìn thấy hoa kia, trên đồi núi vẫn còn chưa xanh cỏ, màu sắc tươi đẹp sáng sủa, lại nghĩ đến người.

Sau đó có người nói cho ta biết, đó là, hoa đỗ quyên.

Khí thế hùng hực, mở đầu những đêm hoặc là yên lặng hoặc là tiến công của ta.

Sách, cho đến đêm hôm lần đầu tiên ta tỉnh lại sau khi bị thương nặng, bên cạnh, là hàn quang ánh lên từ áo giáp của Phi Vân Kỳ.

Màn trời màu xanh đậm, trăng tròn sao thưa.

Ta đột nhiên nghĩ đến, là, Trung thu?

Ta cũng đột nhiên hiểu được, người giống như hoa kia, là màu sắc tươi đẹp nhất, trong cuộc đời hoang vu của ta.

Ta cũng không sợ chết, dù sao hành quân đánh giặc, vốn đã là chuyện sống chết một đường.

Nếu sợ, trận này, cũng không cần phải đánh nữa.

Nhưng mà, ta sợ sau khi ta chết, người còn sống, nửa đời sau sẽ không có ai trải giấy mài mực cho người, nhưng nếu người không sống nổi, ta lại trở thành tội nhân.

Phía sau đã có thể nghe thấy tiếng hân khê nghẹn ngào, hân nói: Nói vậy, bao nhiêu người chỉ mong ước được trải giấy mài mực cho bản công tử.

A, ta sợ nhất, chính là điều này, một ngày nào đó, người quên mất ta.

Bụi trần mặt, tóc như sương (1).

Sau khi ta chết, đứng ở bên cầu Nại Hà đợi người, người tới sớm, ta sợ, người tới trễ, ta cũng sợ.

Cho nên, dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng không thể chết. Không thể.

Đôi tay của hân ôm lấy cổ của ta, cầm gác lên vai ta, vẫn còn tiếng khóc nghẹn ngào, tóc dài rũ xuống trước ngực của ta, theo thanh âm của hân mà khẽ lay.

Ta nói: Công Tôn Sách a Công Tôn Sách, ta thật sự không biết, người muốn ta phải làm sao mới tốt đây.

Hân vươn đầu từ sau lưng đến, trên mặt mang theo ý cười, nhưng mà đầy mặt vẫn lờ mờ nước mắt, hân nói: Người luôn hỏi ta, phải làm thế nào mới tốt, ta còn muốn hỏi người đây, muốn ta làm gì người mới tốt.

Ta vươn tay lau đi nước mắt trên mặt hân, không ngờ lại giống như chạm vào mạch nguồn, nước mắt kia không thể kiềm chế mà lăn xuống từng giọt, thấm ướt lòng bàn tay.

Nhịn không được, hôn lên mắt của hân.

Nước mắt mặn chát chậm rãi len vào kẽ răng, hân bỗng đứng ngẩn đầu, hung hăng nhìn chăm chăm ta, sau đó lấy hai tay áp lên gò má của ta. Lúc này ta mới phát hiện, chính mình, lệ sớm đã rơi đầy mắt.

Ta không sợ chết, không sợ cách xa, chỉ sợ cuối cùng không thể gặp lại người, càng sợ, gặp được người rồi, cả hai đều hoàn toàn thay đổi. Cho nên, chúng ta nhất định phải sống sót.

Hân nói, giờ ta sửa lại, khoảng thời gian của người lúc ta chưa sinh ra, là khoảng thời gian người vẫn còn có thể khóc.

Ta giữ lấy mặt của hân, tỉ mỉ nhìn hân, nhìn dung mạo xinh đẹp, viễn sơn cận thủy*, nam tử như vậy, đến tột cùng là khi nào, đã đi vào tâm trí của ta, làm sao cũng không thể thả hân đi?

(*Thanh phong minh nguyệt bốn vô giá. Cận thủy viễn sơn giai hữu tình: Gió mát trăng thanh vốn dĩ đã vô giá, núi xa nước gần (cảnh như thế nào) thì cũng là cảnh đẹp)

Khó kìm lòng được, hôn lên đôi môi tái nhợt nhưng thanh lãnh của hân, giữa bờ môi của hân, tận cùng là mùi được hương thoang thoảng, hơi thở khó nhọc dọc theo hô hấp của cả hai, xuyên qua nhớ nhung không

thể nào tiếp tục được nữa, máu ở nơi sâu nhất của cả hai, hòa tan vào nhau, rồi lại tách ra, rốt cuộc không phân biệt được.

Sách, người có nghe thấy không, gió, không thổi tan được chiến tranh hỗn loạn.

Người có thấy được không, hoa, không thể nhuộm lên nỗi nhớ quê nhà.

Nhưng mà ta biết, có người, ở bên cạnh ta, trắng và tuyết, cũng trở nên ảm áp.

Sau khi hôn xong, nhìn thấy mặt hấn ửng đỏ hỗn loạn, không khỏi hỏi: Công Tôn Sách, trong khoảng thời gian này rốt cuộc người uống bao nhiêu thuốc?

Ta cũng không biết, dù sao thì bọn họ đưa cho ta ta cứ uống thôi.

Thuốc có ba phần độc, người không sợ uống nhiều hổng người sao.

Không sợ, Bao Chửng và Triển Chiêu sẽ không hại ta.

Hấn cười, một bàn tay bám lên.

Công Tôn Sách! Tay của người sờ chỗ nào vậy?!

Ta là thầy thuốc, kiểm tra một chút xem người có còn chỗ nào bị thương nữa không.

Không có, quân y đã kiểm tra qua rồi.

Thiết, trong quân của người là lang băm!

Có muốn ta kiểm tra xem người có chỗ nào bị thương hay không?

Không cần, người cũng không phải thầy thuốc.

Theo Công Tôn công tử được thời gian lâu như vậy, đã sớm thành thầy thuốc rồi.

Thật sao? Lấy giấy phép hành nghề ra cho ta xem.

Ta gặp phải người, mệt nhất chính là khoản mồm mép!

Mi mắt dài của hấn khê chớp, trong mắt là ánh sáng trong lành chảy xuôi, ta ôm hấn vào lòng, hấn nói: Bàng Thống, ta mệt rồi.

Nói xong, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau, vậy mà đã ngủ say rồi.

Công Tôn Sách, tiểu tử người, cứ vậy mà ngủ!

Có trời biết, ta vẫn chưa ăn cơm tối đâu!

(1) Xuất phát từ bài “Giang thành tử” của Tô Đông Pha

Giang thành tử – Đêm ngày 20 tháng giêng năm Ất Mão ghi lại giấc mộng (Người dịch: Xuân Như @ Xuân Như tạp lục)

Mười năm cách biệt muôn trùng
Dù không cố nhớ nhưng lòng chẳng quên
Làm sao tỏ cặn nỗi niềm
Nàng nơi ngàn dặm cỏ mềm mộ xanh
Thiên thu xa cách không đành
Nàng nơi chốn ấy một mình thê lương
Thân ta đã nhuộm bụi đường
Tóc ta đã nhuộm gió sương mất rồi
Gặp nhau còn được nữa thôi
Chắc gì đã nhận ra người ngày xưa
Ta về quê cũ trong mơ
Thấy nàng ngồi đó vẫn chờ bên hiên
Điểm trang nàng vẫn cười hiền
Nhìn nhau không nói lặng yên bên
giường
Nàng ơi có thấu đoạn trường
Đêm nay trăng sáng đôi sương với từng
(2) Hoa đổ quyền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-sach-phuong-the-ngo>